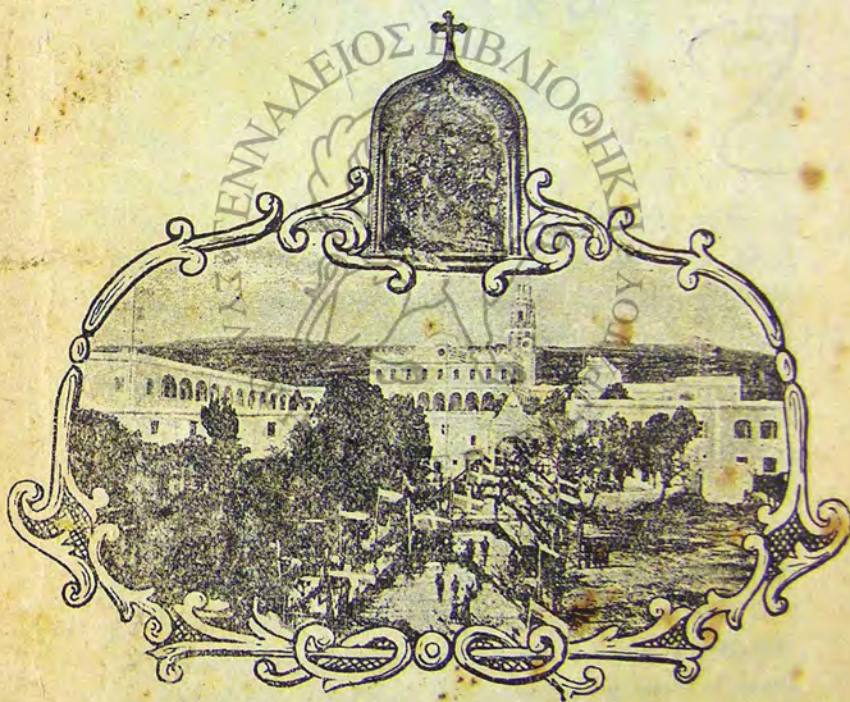

619

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ
ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΕΤΟΣ 1823
ΕΥΡΕΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ ΕΙΚΟΝΟΣ
ΤΗΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ
ΕΝ ΤΗΝΩ

Π. Π. Π.
6 1905

1932

Μ. Α. Α. Α.
κα' Τμή

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ
ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΕΤΟΣ 1823
ΕΥΡΕΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ
ΕΙΚΟΝΟΣ
ΤΗΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΝΩ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἐπιχειροῦντες νὰ ἐξιστορήσωμεν τὴν κατὰ θείαν
εὐδοκίαν Εὐρεσιν τῆς πανσέπτου Εἰκόνος τῆς Θεο-
μήτορος ἐν τῇ ἡμετέρᾳ νήσῳ καὶ ἐν τῷ τόπῳ ἀκρι-
βῶς ἐν ᾧ τὰ καλλιμάρμαρα αὐτῆς ἐγείρονται παλά-
τια, ὁμολογοῦμεν ὅτι ὑπὸ ἱερᾶς κατεχόμεθα συγκινή-
σεως, ἀναλογιζόμενοι τὸ μέγεθος τῆς τιμῆς καὶ τῆς
δόξης δι' ἧς στεφανοῦται ἡ μικρὰ ἡμῶν νῆσος Τήνος
εὐτυχήσασα «θεία εὐδοκία» ἵνα ἐγκλείη εἰς τοὺς
κόλπους αὐτῆς, θησαυρὸν μέγα ἀνεκτίμητον, τὴν
θαυματουργὸν Εἰκόνα τῆς Θεομήτορος, τὴν ἱστο-
ρηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου Λουκᾶ καὶ διὰ τῶν
θαυμάτων τῆς ὁποίας ἡ μικρὰ καὶ ἄσημος Τήνος κα-
τέστη περίβλεπτος ἀνὰ τὰ πέρατα τοῦ χριστιανικοῦ
κόσμου, ἡ Νέα Ἱερουσαλὴμ τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ τοῦ

Κυρίου, καὶ τὸ ἐντευκτήριον τοῦ τε Δούλου καὶ Ἰε-
 λευθέρου Ἑλληνισμοῦ. Διὰ τῆς εὐρέσεως τῆς Παν-
 σέπτου Εἰκόνοσ ἡ Τήνος κατέστη νῆσος ἱερὰ, ὡς πάλαι ποτὲ ἡ γείτων αὐτῆς Δῆλος, τὸ στήριγμα θρη-
 σκευτικῆς πεποιθήσεως, καὶ ἡ ἄγκυρα σωτηρίας ἐν
 τῷ τρικυμιώδει βίῳ παντὸς Χριστιανοῦ. Ἐν τῇ τοιαύ-
 τη τιμῇ καὶ δόξῃ πᾶς Τήνιος εὐγνωμονεῖ τῇ Θεομή-
 τορι, ὅτι τὴν μικρὰν Τήνον ἠρέσατο τατὰ τὸν
 ψαλμωδὸν ὡς κατοικίαν ἑαυτῆς, ἐδῶ στήσασα τὰ
 καλλιμάρμαρα αὐτῆς παλάτια καὶ παρέχονσα τὰ θεῖα
 εὐεργετήματα ἀνὰ τὸν χριστιανικὸν κόσμον. Θαῦμα
 ὄντως μέγα τελεῖται κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν δύο μεγάλων
 πανηγύρεων ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ, θαῦμα ἐκπλήξεως,
 θαῦμα παράδοξον, ἡ ἐπὶ τῷ αὐτῷ συγκέντρωσις
 χιλιάδων ψυχῶν, ἐν ἀδόλῳ καὶ ἀνυποκρίτῳ κατανύξει
 δεομένων πρὸ τῆς ἱερᾶς τῆς Θεομήτορος εἰκόνοσ. Λαοί,
 φυλαί, καὶ γλῶσσαι συνέρχονται, πρὸς ἓνα σκοπόν,
 ἀποβλέποντες, ἵνα ἐν συντριβῇ καρδίας, δεηθῶσι πρὸ
 τῆς Εἰκόνοσ ἐκείνης, τῆς ὁποίας ἡ θαυματουργὸς δύ-
 ναμις ἔλκει ὡς ὁ μαγνήτης τὸν σίδηρον πᾶσαν καρδίαν
 ποικιλοτρόπως πάσχουσιν. Ἐκεῖ πρὸ τῆς ἐλκούσης
 ἀοράτου δυνάμεως, τὰ δάκρυα ἀνεξάντλητα ρέουσιν,
 ἐκεῖ ἀφιεροῦται παντὸς χριστιανοῦ ὁ νοῦς καὶ ἡ καρ-
 δία. Ἐκεῖ ἐξίσταται ὁ νοῦς τοῦ ἑτεροδόξου. Ἐκεῖ ἐκ-
 θαμβοῦται ὁ ἄπιστος. Ἐκεῖ συγκινεῖται καὶ πείθεται ὁ
 κλονιζόμενος καὶ ἀμφιρρέπων. Τί τοῦτο μεγαλείτερον
 καὶ ἀγιώτερον; Τὸν θησαυρὸν τοῦτον, τὸ στήριγμα τῆς
 ἀγίας ἡμῶν θρησκείας, τὸ καύχημα τῶν Ὁρθοδόξων,
 τὴν παραμυθίαν τῶν ἀπηλπισμένων, τὴν σκέπην
 καὶ ἀντίληψιν τῶν πασχόντων, καὶ προστάτιδα

καὶ μεσίτριαν, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν παραμυθίαν τὴν
 θαυματουργὸν καὶ πάγκαλον Εἰκόνα ἐν τῇ μικρᾷ
 ἡμῶν πατρίδι εὐρεθείσαν, προτιθέμενοι νὰ ἐξιστορί-
 σωμεν, πῶς δηλαδὴ κατὰ θεῖαν ἔμπνευσιν καὶ ἐπιτα-
 γὴν ἀνέθωρεν ἐκ τῆς γῆς, ἐπικαλούμεθα αὐτῆς ταύτης
 τῆς ἱερᾶς καὶ θαυματουργοῦ Εἰκόνοσ τὰς εὐλογίας,
 ἵνα ὡς οἶόν τε πιστῶς καὶ ἐπακριβῶς ἐξιστορίσωμεν
 τὰ τῆς Εὐρέσεως, ὡς ἀλάνθαστος ἱστορία διέσωσε καὶ
 ὡς αἱ παραδόσεις μετέδωσαν ἀπὸ γενεᾶν εἰς γενεάν.

Ἡ δι' ἐνυπνίου πρώτη φανέρωσις
 τῆς Θεοτόκου.

Κατὰ τὸ 1821 καὶ ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς 25 Μαρ-
 τίου, τῆς ἑορτῆς δηλαδὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεο-
 τόκου καὶ τῆς ἐνάργεως τῆς Ἑλλην. Ἐπαναστάσεως
 γέρων τις κηπουρός, ὀγδοηκοντούτης καὶ ἐνάρετος, ὁ
 Μιχαὴλ Πολυζῶης, ἐξ Ἀνδρου καταγόμενος ἀλλ'
 ἀπὸ μακρᾶς σειρᾶς ἐτῶν ἐν Τήνῳ ἐγκαταστημένος,
 εἶδε τὴν νύκτι ἐν ὄνειρῳ τὴν Θεοτόκον, λευκὸν ἐν-
 δύμα περιβεβλημένην, εἰσελθοῦσαν ἐν τῷ δωματίῳ
 του. Σταθεῖσα δὲ ἔμπροσθεν τῆς κλίνης του εἶπεν
 αὐτῷ, ὕπαγε εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ Ἀντωνίου Δοξαρά,
 ὅστις κεῖται ἔξωθεν τῆς πόλεως, ἐκεῖ σκάψε καὶ θὰ
 εὕρῃς μίαν εἰκόνα μου· ἐκεῖ νὰ ιδρύσῃτε ἐκκλησίαν
 ὡς ὑπῆρχε καὶ ἄλλοτε, ἐγὼ δὲ θὰ σᾶς βοηθήσω εἰς
 τὸ ἔργον». Ὁ γέρων Μιχαὴλ ἔντρομος γενόμενος
 καὶ ἀφυπνισθεὶς ἐπὶ τῷ παραδόξῳ ὁράματι ἠγέρθη
 σταυροκοπούμενος, καὶ ἀποδώσας αὐτὸ εἰς πειρασμὸν
 τοῦ Διαβόλου, ἔπεσε καὶ πάλιν νὰ κοιμηθῇ. Ἀλλ' ὁ
 ὕπνος δὲν κατήρχετο ἐπὶ τῶν βλεφάρων του, τὸ ὄνει-

ρον ἔβασάνιζε τὸν νοῦν του, καὶ τὸν ἔκαμνε νὰ σκέπτηται ἀδιακόπως πᾶν ὅ,τι εἶδε καὶ ἤκουσεν. Ἐν τοιαύτῃ δὲ εὐρισκόμενος καταστάσει καὶ πρὶν ἢ ὁ ὕπνος καταλάβῃ αὐτόν, βλέπει καὶ πάλιν τὴν αὐτὴν θείαν γυναῖκα ἐρχομένην πρὸς αὐτόν. Ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τῆς φῶς λευκὸν καὶ γλυκύ, ἄγνωστον πόθεν ἐρχόμενον διεχύθη ἐν τῷ δωματίῳ καὶ κατηύγαζε τὰ πάντα. Ὁ γέρων ἀνοίγει τοὺς ἡμικλείστους ὀφθαλμούς του, τρίβει αὐτοὺς ἵνα βεβαιωθῇ ὅτι δὲν εἶναι ὄραμα καὶ ἐγείρεται ἐντρομος, ἡ γυνὴ ἐκείνη ἴστατο ἔμπροσθεν τῆς κλίνης του, πέριξ τῆς κεφαλῆς της λαμπρὸς ἐκ θείου φωτὸς στέφανος ἐσχηματίζετο, ἐπὶ τῆς παρθενικῆς αὐτῆς μορφῆς, ἄπειρος χάρις καὶ γλυκύτης ἐξωγραφίζετο, ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ ζωηρῶν αὐτῆς ὀφθαλμῶν ἐφαίνετο ὅλη τῆς θείας αὐτῆς καρδίας ἡ ἄπειρος ἀγαθότης. Ὁ γέρων ἠγέρθη, τὰ μελὴ αὐτοῦ ἔτρεμον ἐκ τῆς συγκινήσεως, οἱ ὀδόντες του συνεκρούοντο ἐκ τοῦ φόβου. Ἡ θεία γυνὴ εἶπε τότε πρὸς αὐτόν, «διατὶ φοβεῖσαι; ἂν ἐπίστευες δὲν θὰ ἐφοβεῖσο. Ὁ φόβος σου εἶναι ἐκ τῆς ἀπίστίας. Ἀκουσον ἐξηκολούθησεν ἡ γυνὴ ἐκείνη. Ἐγὼ εἶμαι ἡ Παναγία, ἐκεῖ εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ Ἀντωνίου Δοξαρχᾶ εἶναι θαμμένη μία εἰκὼν μου. Τὸ θέλω τὸ ζητῶ ὡς χάριν ἀπὸ σέ, γέρων, ὕπαγε σκάψε ἐκεῖ θὰ τὴν εὕρῃς. Ἐκεῖ ν' ἀνεγείρῃς ἐκκλησίαν, ὡς ὑπῆρχε καὶ ἄλλοτε. «Ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω»». Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ἡ γυνὴ ἐγένετο ἄφαντος.

Ὁ γέρων Μιχαὴλ ἐγεροθεὶς τὴν ἐπομένην λίαν πρωτὶ μετέβη εἰς τὸν ἱερέα τῆς πόλεως καὶ διηγήθη αὐτῷ τὰ κατὰ τὴν νύκτα ἐπισυμβάντα αὐτῷ. Ὁ ἱερεὺς ὁ-

μως ἀποδώσας καὶ οὗτος τὰ τοῦ ὁράματος εἰς πλάνην τῆς φαντασίας τοῦ γέροντος, ἐζήτησε νὰ καθησυχάσῃ αὐτόν, ἐπιπροσθέσας ὅτι τὸ ὄνειρόν του προήρχετο ἐκ τοῦ Διαβόλου καὶ προέτρεψεν αὐτόν ἵνα κοινωνήσῃ τῶν ἀχράντων Μυστηρίων ἵνα καθαρισθῇ δῆθεν ἐκ τῶν ἁμαρτιῶν του. Ἀλλ' ὅμως ὁ γέρων δὲν καθησύχασε δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι πᾶν ὅ,τι εἶδε καὶ ἤκουσεν, ἦτο ἀπλοῦν ὄνειρον καὶ ἐπομένως ψεῦδος καὶ ἔργον τοῦ Σατανᾶ. Διηγήθη τὸ ὄραμά του εἰς πάντας τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλοι μὲν ἐγέλων θεοροῦντες τὸν γέροντα τρελλόν, καὶ ἄλλοι ἔλεγον ὅτι ἐζήτει διὰ τῶν ἀφηγήσεών του νὰ παραστήσῃ ἑαυτὸν ὡς ἅγιον, ὡς βλέποντα τὴν Θεοτόκον καθ' ὕπνον. Δύο δὲ μόνον ἐπίστευσαν ἡ μᾶλλον ἐκ περιεργείας κινούμενοι ἀπεφάσισαν νὰ βηθήσωσι αὐτὸν εἰς τὴν ἀνασκαφὴν, μεταβαίνοντες νύκτα εἰς τὸ ὑποδεικνυόμενον ὑπὸ τοῦ γέροντος ἀγρὸν καὶ ἐπιλαμβανόμενοι τῆς ἀνασκαφῆς διὰ τὸν φόβον τῶν Τούρκων, εἰς τὴν κυριαρχίαν τῶν ὁποίων ὑπήγετο ἀκόμη ἡ νῆσος καὶ οἱ ὅποιοι τίς οἶδε πῶς θὰ ἐξελάμβανον τὸ πρᾶγμα.

Μετέβησαν ὁθεν νύκτα τινὰ μετὰ τοῦ γέροντος ἐκεῖ εἰς τὸν ἀγρὸν παραλαβόντες τὰ ἐργαλεῖα των, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀγρὸς ἦτο μέγας, ἔσκαψαν εἰς πολλὰ μέρη δοκιμαστικῶς, ἀλλὰ ματαίως, διότι οὐδαμῶς εὔρον λείψανα ἀρχαίας οἰκοδομῆς. Τέλος ἀπεφάσισαν νὰ σκάψωσι τυχαίως εἰς ἓν μέρος. Δὲν εἶχον ὅμως προσχωρήσῃ πολὺ, ὅτε αἱ ἀξίναι των προσέκρουσαν εἰς ἀρχαῖόν τινα τοῖχον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξήγαγον ἀρκετὰς πλίνθους. Ὁλόκληρον τὴν νύκτα

εργάσθησαν οὕτως καὶ οὐδὲν ἄλλο ὕρισκον εἰ μὴ πλίνθους. Ἐπλησίαζε δὲ ἡ πρωΐα καὶ ἐκ φόβου μὴ ἀνακαλυφθῶσιν ὑπὸ τῶν Τούρκων ἔφυγον ἐκεῖθεν, ἀπελπισθέντες καὶ ἀποδίδοντες εἰς φαντασίαν τοῦ γέροντος τὸ ὄραμα.

Τὸ πρῶτον Θαῦμα.

Ἐν τούτοις ὁ Ἀντώνιος Δοξαράς, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἀγροῦ, εὐρὼν τὰς πλίνθους ἅς, κατὰ τὴν ἀνασκαφὴν ἐξήγαγον ἐν ἀφθονίᾳ οἱ ἐργάται μετὰ τοῦ γέροντος Μιχαὴλ, ἠθέλησεν ἐπωφελοῦμενος τῆς περιστάσεως νὰ χρησιμοποιήσῃ αὐτάς. Καὶ παραλαβὼν κτίστας τινάς ἤρξατο νὰ ἀνεγείρῃ διὰ τῶν πλίνθων φούρνον. Ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του ὅταν αὐτὸς καὶ οἱ ἐργαζόμενοι κτίσται εἶδον ὅτι ἡ ἄσβεστος δὲν προσεκολλᾶτο ἐπὶ τῶν πλίνθων καὶ συνεπῶς ὅσον καὶ ἂν προσεπάθει νὰ ἀνεγείρῃ ἔστω καὶ ἐν μέρος τοῦ φούρνου, τοῦ κατεκρημνίζετο ἀμέσως, ὥσανεὶ ἀόρατος τίς δύναμις ὥθει καὶ κατεκρέμνιζε τὸ κτιζόμενον, δεικνύουσα οὕτω ὅτι δὲν ἠθέλε νὰ βεβηλωθῶσιν αἱ πλίνθοι αἱ ἐκ Ναοῦ προσερχόμεναι χρησιμοποιούμεναι δέ ὑπ' αὐτοῦ εἰς ἀνέγερσιν τοῦ φούρνου.

Τὸ ὄνειρον τῆς Καλογραίας.

Ἔτος ὁλόκληρον εἶχε παρέλθει ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ ὁράματος τοῦ ἐναρέτου γέροντος Μιχαὴλ. Τὸ ὄραμα καὶ αἱ ἐπακολουθήσασαι ἀνασκαφαί, καὶ ἡ συγκίνησις τοῦ κόσμου, καὶ τὰ ἐπ' αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην σχόλια εἶχον λησμονηθῇ καὶ οὐδεὶς πλέον ἐπ' αὐτῶν ἐγένετο λόγος ὅτε κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ

1822 περὶ τὸν ὄρθρον μιᾶς Κυριακῆς, ἡ Θεοτόκος ἐπεφάνη καὶ πάλιν κατ' ὄναρ ὡς γυνὴ ἄρρητον δόξαν καὶ λαμπρότητα περιβεβλημένη, εἰς μίαν παρθένον καὶ ἐνάρετον μοναχὴν, ὀνόματι Πελαγίαν, ἐτῶν ὀγδοήκοντα, καὶ μονάζουσαν εἰς τὴν μίαν ὥραν ἀπέχουσαν τῆς πόλεως Τήνου καὶ ἐπὶ τοῦ ὄρους Κεχροβοῦνίου κειμένην Γυναικείαν μονὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Ἡ ἐν λόγῳ μοναχὴ εἶχε καταταχθῇ ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας ἐν τῇ Μονῇ ταύτῃ, ἦτο τὸ ὑπόδειγμα ἐναρέτου βίου χριστιανῆς, διὸ καὶ πάντες ἐν τῇ Μονῇ, ταύτῃ, καὶ τῇ νήσῳ ἐσέβοντο αὐτὴν μεγάλως διὰ τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν εὐσέβειαν, καὶ πανταχοῦ ἦτο γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα Πελαγία. Οὐδεὶς ἐγνώριζε τι περὶ αὐτῆς, οὔτε ἐκ ποίας οἰκογενείας ἦτο αὕτη. Καὶ ἄλλοι μὲν ἔλεγον ὅτι κατήγετο ἐκ Χίου ἐκ τῆς οἰκογενείας Νεγρεπόντη, ἄλλοι ἐκ Σύρου ἐκ τῆς οἰκογενείας Κουέρτση καὶ ἄλλοι ἐξ Εὐβοίας ἐκ τῆς οἰκογενείας Δόση. Τὸ κοσμικὸν δὲ ὄνομα αὐτῆς εἶναι γνωστὸν ὅτι ἐκαλεῖτο πρὴν ἢ ἀσπασθῇ τὸ μοναχικὸν στάδιον Λουκία. Πρὸς ταύτην ἤδη τὴν ἐνάρετον μοναχὴν ἐνεφανίσθη ἡ Θεοτόκος καθ' ὕπνους καὶ εἶπεν «ἐγέρθητι ταχέως καὶ ὕπαγε εἰς τὸν Σταματέλον Καγκάδην (ἐνα τῶν τότε προκρίτων τῆς πόλεως καὶ ἐπίτροπον τῆς Μονῆς) καὶ εἰπὲ αὐτῷ νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν οἶκον μου, κεχωσμένον εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ Ἀντωνίου Δοξαρά. νὰ ἐπιστατήσῃ δὲ ὁ ἴδιος εἰς τὴν ἀνέγερσιν λαμπροῦ καὶ μεγαλοπρεποῦς Ναοῦ». Ἡ Πελαγία περίφοβος γενομένη ἐπὶ τῷ ὁράματι, ἠγέρθη πάραυτα καὶ ἤρξατο νὰ προσεύχεται διαλογιζομένη τὰ κατ' αὐτὸ καὶ ἀπο-

δίδουσα εἰς τὴν φαντασίαν τῆς τὸ ἐνύπνιον. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ εἰς οὐδένα ἀπετόλμησε νὰ εἴπῃ τι. Ἄλλ' ἡ Θεοτόκος ἐνεφανίσθη καὶ πάλιν αὐτῇ μετὰ ἑπτὰ ἀκριβῶς ἡμέρας, καὶ τῆς ἐπενθύμισε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἡ μοναχὴ ἐξηκολούθη σιγῶσα καὶ εἰς οὐδένα ἐμπιστευομένη, τὰ τοῦ ὁράματος, ἡ Θεοτόκος ἐνεφανίσθη καὶ τρίτην φορὰν πρὸς αὐτήν, ἐν ὁρῇ πλέον καὶ σταθεῖσα πρὸ τῆς κλίνης τῆς ἐν ἀρρήτῳ μεγαλοπρεπεῖα τὴν ἐπέπληξε διὰ τὴν δυσπιστίαν καὶ ἀδιαφορίαν τῆς καὶ προσέθεσεν ἐπιτακτικῶς. « Ὑπαγε καθὼς σοὶ εἶπον καὶ ἐπάκουσον ». Εἰς τὴν ὁρῇ αὐτὴν καὶ τὸν ἐπιτακτικὸν τῆς φωνῆς τόνον ἡ Πελαγία ἀφύπνισθη ἔντρομος, τὰ μέλη αὐτῆς ἔτρεμον, ρίγος κατέλαβεν αὐτὴν καθ' ἅπαν τὸ σῶμα καὶ ἡ γέρθη, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἀνοικτοὶ ἤδη ἔβλεπον τὴν γυναῖκα ἣν καὶ κοιμωμένην εἶδε, ἰσταμένην ἀκόμη πρὸ αὐτῆς ἀκίνητον καὶ ἐν μεγαλοπρεπεῖ ὀψάσει καὶ βλέμματι, ἐκπέμπουσιν δὲ μυστηριώδεις καὶ γλυκὺ λευκὸν φῶς πέριξ αὐτῆς καὶ παρατηροῦσαν ἄτενῶς τὴν μοναχὴν διὰ τῶν ὥραιων καὶ μεγάλων ὀφθαλμῶν τῆς. Πλήρης τότε τρόμου ἡ Πελαγία, καὶ μόλις δυναμένη νὰ συγκεντρώσῃ τὰς δυνάμεις τῆς ἠρώτησε τὴν μυστηριώδη γυναῖκα. Καὶ ποία εἶσαι σύ, Κυρία μου, ἣτις ὁργίζεσαι οὕτω κατ' ἔμοῦ καὶ μὲ προστάξεις τοιαῦτα; » Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτῆς ἡ μυστηριώδης γυνή, ἡγείρε τὴν χεῖρα καὶ ὥσει δεικνύουσα τὸν κόσμον ὅλον εἶπεν ἐν ἄκρα μεγαλοπρεπεῖα· « εὐαγγελίζου γῇ χαρὰν μεγάλην ». Οὐδεμία ἀμφιβολία πλέον ἐναπέμεινεν εἰς τὴν μοναχὴν ὅτι ἡ πρὸ αὐτῆς γυνή, ἦτο ἡ Θεοτόκος καὶ ὅτι αὕτη εἶχε

προορισθῇ ὑπ' αὐτῆς ἵνα τὴν θαυματουργὸν αὐτῆς Εἰκόνα ἀποκαλύψῃ. Διὸ καὶ πλήρης χαρᾶς « Αἰνεῖτε Οὐρανοὶ Θεοῦ τὴν δόξαν » ἀνεφώνησεν ἡ Πελαγία καὶ ἐγερεῖσα ἔτρεξε τάχιστα εἰς τὴν ἡγουμένην καὶ διηγήθη πανθ' ὅσα εἶδε καὶ ὅσα συνέβησαν αὐτῇ. Ἡ δὲ ἡγουμένη τὴν μεγάλην τῆς Πελαγίας ἀρετὴν καὶ εὐσέβειαν γνωρίζουσα, ἐπίστευσεν ἀμέσως εἰς αὐτήν, ἀπέστειλε πάραυτα εἰς τὸν ὑπὸ τῆς Θεοτόκου ὑποδεικνυόμενον ἐπίτροπον τῆς Μονῆς Σταματέλον Καγκάδην, κατοικοῦντα εἰς Καρνάν, χωρίον γραφικὸν καὶ ὑπὲρ τὴν μίαν ὥραν ἀπέχον τῆς πόλεως, πρὸς ὃν ἡ εὐσεβὴς μοναχὴ μετ' εὐλαβείας διηγήθη τὸ ὄραμα. Ὁ Καγκάδης ἔσπευσεν ἀμέσως καὶ συνήντησε τὸν τότε ἀρχιερέα τῆς νήσου Γαβριήλ, ἄνδρα θεοσεβῆ καὶ ἐνάρετον πρὸς ὃν παρουσίασε καὶ τὴν μοναχὴν καὶ ἐκ στόματος τῆς ὁποίας ἤκουσεν οὗτος τὴν ἀφήγησιν τῆς ἀποκαλύψεως. Γνωρίζων δὲ ὁ Γαβριήλ καὶ τὰ τοῦ ὁράματος τοῦ γέροντος Μιχαὴλ Πολυζῶη καὶ ἰδὼν ὅτι ταῦτα συνεφώνουν ἐν πολλοῖς, ἐπίστευσεν εἰς τὴν Πελαγίαν καὶ σπεύσας προσεκάλεσε τὴν ἐπομένην εἰς σύσκεψιν τοὺς προκρίτους τῆς νήσου καὶ ἀνεκοίνωσεν αὐτοῖς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Θεομήτορος. Πάντες ἔμειναν σύμφωνοι νὰ ἐνεργήσωσιν ὑπὲρ τῆς ἐπιθυμίας τῆς Θεοτόκου, δώσαντες πλήρη πληρεξουσιότητα ἐνεργείας εἰς τὸν ἀρχιερέα Γαβριήλ.

Οὗτος δὲ τὴν ἐπομένην τοῦ Συμβουλίου τῶν προκρίτων ἐξέδωκεν ἐγκύκλιον ἐπιστολὴν πρὸς πάσας τὰς ἐκκλησίας τῆς νήσου ἀναγνωσθεῖσαν, διὰ τῆς ὁποίας παρώτρυνε τοὺς κατοίκους νὰ συντρέξωσιν ὅλοι εἰς τὸ

μέγα αὐτὸ θεάρεστον ἔργον τῆς ἀνευρέσεως τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνας, καὶ τοῦ πανσέπτου Ναοῦ.

Πάντες οἱ κάτοικοι τῆς νήσου ἐφάνησαν πρόθυμοι καὶ ἀπέσειλαν εἰς τὸν ἀρχιερέα Γαβριήλ πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο ἕκαστος. Οὕτω δὲ συνελέγη ἀρκετὸν χρηματικὸν ποσόν.

Αἱ ἀνασκαφαὶ πρὸς εὗρεσιν τῆς Ἀγίας Εἰκόνας.

Κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1822 ἤρχισαν αἱ ἀνασκαφαὶ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ Σταμ. Καγκάδη, καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀνεκαλύφθησαν τὰ θεμέλια ἀρχαίου Ναοῦ τοῦ Προδρόμου. Ἄλλ' ὅμως καίτοι κατεσκάφη ὅλος ὁ χώρος τὸν ὁποῖον κατελάμβανεν ὁ ναὸς οὗτος οὐδαμοῦ εὔρον τὴν ἀναζητουμένην εἰκόνα. Πλησίον μόνον τοῦ ἱεροῦ βήματος τοῦ ναοῦ εὗρέθη φρέαρ ἀρχαῖον βάθους δώδεκα ὀργυιῶν.

Τὰ συλλεγέντα χρήματα ἐξηντλήθησαν, καὶ ἔνεκα τούτου αἱ ἐργασίαι ἐγκατελήφθησαν οὐδεὶς δὲ πλέον ἐσκέπτετο περὶ ἀνεγέρσεως ναοῦ ἐπὶ τῶν θεμελίων τοῦ εὗρεθέντος ναοῦ τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου, ὥς εἰς τὸ πρὸς τὴν Πελαγίαν ὄνειρον εἶχε διατάξει ἡ Θεοτόκος.

Ἡ ὁργὴ τῆς Παναγίας.

Δὲν εἶχον παρέλθῃ πολλαὶ ἡμέραι ἀφ' ὅτου διεκόπησαν αἱ ἐργασίαι τῆς ἀνασκαφῆς εἰς τὸν ἀγρόν τοῦ Δοξαῤᾶ πρὸς εὗρεσιν τῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας καὶ ἤρχισεν νὰ μαστίζῃ τὴν νήσον πανώλης, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπέθνησκον πολλοὶ καθ' ἑκάστην. Πάντες ἀπέδωκαν

τὴν ἐμφάνησιν τῆς ἀπαισίας νόσου εἰς τὴν ὁργὴν τῆς Θεοτόκου τῆς ὁποίας ἡ ἐπιθυμία δὲν ἐξετελέσθη ἐκ μέρους τῶν κατοίκων μετὰ τῆς προσηκούσης εὐλαβείας. Ἡ μοναχὴ Πελαγία εἶδε πάλιν ὄνειρον, κατὰ τὸ ὁποῖον παρουσιάσθη πρὸς αὐτὴν ἡ Παναγία καὶ τὴν προέτρψε νὰ εἴπῃ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς νήσου ὅτι δὲν θ' ἀφίση ψυχὴν ζῶσαν εἰς τὴν νῆσον ἐὰν δὲν ἐκτελεσθῇ ἡ ἐπιθυμία της. Τὴν ἐπομένην ἡ Πελαγία ἀνεκοίνωσε τὸ ὄνειρόν της εἰς τὸν Ἀρχιερέα τῆς νήσου Γαβριήλ, ὅστις πάλιν προσεκάλεσε τοὺς κατοίκους δι' ἐγκυκλίου ἐπιστολῆς νὰ συνεισφέρωσι πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας πᾶν ὅ,τι δύναται ἕκαστος. Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν συνελλέγη ἀρκετὸν χρηματικὸν ποσόν καὶ ἀπεφασίσθη ἡ ἐπὶ τῶν θεμελίων τοῦ εὗρεθέντος Ναοῦ τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου ἀνέγερσις ἑτέρου ναοῦ. Πρὸς τὸν σκοπὸν λοιπὸν τοῦτον ἐξέλεξαν τρεῖς ἀκόμη ἐκ τῶν προϋχόντων τῆς νήσου, τὸν Γεώργιον Περίδην, Ἀντώνιον Καλλέργην, καὶ Γεώργιον Σιώτην οἱ ὁποῖοι μετὰ τοῦ Σταματέλου Καγκάδη, ἀνέλαβον τὴν φροντίδα τῆς ἐπιστασίας διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ.

Ἐν Θαῦμα.

Τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἀρχιερεὺς τῆς νήσου Γαβριήλ ἐπρόκειτο διὰ δοξολογίας νὰ θέσῃ τὸν θεμέλιον λίθον τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ ναοῦ, καὶ ἀρχίσωσιν οὕτω αἱ ἐργασίαι, ἐζήτησεν οὗτος ὀλίγον ὕδωρ διὰ τὸν ἁγιασμόν, ἀλλ' οὐδαμοῦ εὗρέθη τοιοῦτον, ἀπεφάσισαν δὲ νὰ ἀναμένωσι ὀλίγον μέχρις ὅτου

στείλωσιν εἰς τὸ χωρίον Ἅγιος Νικόλαος ἄνθρωπον καὶ φέρη ὀλίγον ὕδωρ. Αἴφνης προσέρχεται πρὸς τὸν Ἀρχιερέα Γαβριὴλ παιδίον τι, τὸ ὅποιον λέγει ὅτι τὸ ὀπισθεν τοῦ ἁγίου βήματος φρέαρ εἶναι πλήρες μέχρι τῶν χειλέων ὕδατος. Πᾶντες ἠπόρησαν διὰ τοὺς λόγους τοῦ παιδίου, διότι ἦτο γνωστὸν ὅτι τὸ εὗρεθὲν φρέαρ ἦτο στεγνόν. Μετὰ μεγάλης τῶν ὁμῶς ἐκπλήξεως εἶδον αὐτὸ μέχρι τῶν χειλέων πλήρες.

Οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπῆρχεν ὅτι εὕρισκοντο πρὸ θαύματος τῆς Παναγίας. Ἐντὸς ὀλίγου χρόνου ὁ ναὸς ἐτελείωσε καὶ ἐτιμήθη ἐπ' ἐνόματι τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου καὶ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, διότι παραδόξως ἐπήγαγεν ὕδωρ τὸ ὅποιον καὶ ἁγίασμα ἐκλήθη. Ἐκ τοῦ ὕδατος δὲ τούτου καὶ σήμερον οἱ εἰς Τήνον μεταβαίνοντες προσκυνηταὶ πίνουνσι καὶ ἁγίασμα θεωρεῖται.

Ὀλίγα ἱστορικά.

Πλησίον τῆς παλαιᾶς πύλης τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου εὗρέθη στήλη μαρμαρίνη ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦτο χαραγμένη ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή:

ΦΩΣ ΖΩΗΣ ΟΙΚΙΔΙΩΝ ΔΙΑΦΕΡΟΝ ΤΩ
ΔΕΣΠΟΤῃ ΜΟΥ ΤΩ ΑΓΙΩ ΙΣΙΔΩΡΩ

Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς δὲ ταύτης φαίνεται ὅτι ὁ παλαιὸς ναὸς τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου εἶχε ἐγερεθῆ ὑπὸ ἀρχιερέως τῆς νήσου καλουμένου Ἰσιδώρου, ἄγνωστον ὁμῶς παραμένει ποίαν ἐποχὴν ἔζησεν οὗτος. Εἰς τὰ ἑρείπια τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου εὗρέθησαν πολλὰ τεμάχια μαρμάρων, πλίνθοι καὶ κέραμοι ἐκ τῶν

ὁποίων ἐφαίνετο ὅτι ὁ ναὸς οὗτος εἶχε κτισθῆ διὰ τῶν λειψάνων ἀρχαίου μεγαλοπρεποῦς ναοῦ. Ὁ Ἀθηναῖος ὁ ἱστορικὸς ἀναφέρει ὅτι ἐκεῖ ἔκειτο λαμπρὸς ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ θεοῦ τῆς θαλάσσης.

Πέριξ δὲ αὐτοῦ ὑπῆρχε μέγα ἄλσος καὶ πλησίον αὐτοῦ διαυγέστατον καὶ ἀφθονώτατον ὕδωρ. Τὸν ναὸν τοῦτον φαίνεται ὅτι ἐκρήμνισαν οἱ χριστιανοί, νομίζοντες ὅτι οὕτω θεάρεστον ἐπιτελοῦν ἔργον καὶ διὰ τῶν μαρμάρων, λίθων, κεράμων καὶ πλίνθων ἔκτισαν τὸν ναὸν τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου. Ὁ δὲ ναὸς τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου ἐκάη κατὰ τὸ 1200 ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν Ἀράβων, οἱ ὅποιοι ἔκαυσαν καὶ ἐλεηλάτησαν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὅλας τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου Πελάγους.

Εὑρεσις τῆς Ἀγίας Εἰκόνος.

Ὁ ναὸς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς εἶχε σχεδὸν τελειώσῃ καὶ δὲν ὑπολείπετο παρὰ ἡ διακόσμησις καὶ πλακόστρωσις αὐτοῦ. Τὴν 30 Ἰανουαρίου 1823, ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν, μερικοὶ ἐργάται ἰσοπέδωνον τὸ ἔδαφος τοῦ ναοῦ προπαρασκευάζοντες αὐτὸ διὰ τὴν πλακόστρωσιν. Ἦτο σχεδὸν μεσημβρία ὅτε εἰς ἐργάτης, ὀνομαζόμενος Ἐμμανουὴλ Μάτσας ἡ Σπανὸς σκάπτων μίαν ὀρυιὰν πρὸς δυσμὰς τοῦ εὗρεθέντος φρέατος, ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἡ ἀξίνη αὐτοῦ προσέκρουσεν εἰς ξύλον, τὸ ὅποιον ἐσχισεν εἰς τὸ μέσον. Ἐκ περιεργείας λαμβάνει τὸ ἐν τεμάχιον τοῦ ξύλου εἰς χεῖρας του καὶ βλέπει ὅτι ἀπὸ τὸ ἐν μέρος ἦτο κεκαυμένον, ἀπὸ τὸ ἄλλο ὁμῶς διετῆρει ἵχνη χρωμάτων. Καθαρίζει αὐτὸ διὰ τῆς χειρὸς του καὶ μὲ μεγάλην

ἐκπληξίν του βλέπει ὅτι εἶνε εἰκὼν. Δὲν ὑπῆρχε δι' αὐτὸν οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι τὰ δύο τεμάχια ξύλου τὰ ὁποῖα ἀνέυρεν ἦσαν ἡ ζητουμένη εἰκὼν τῆς Παναγίας. Ἀλλόφρων καὶ ἑξαλλος ἐκ τῆς συγκινήσεως λαμβάνει εἰς τὰς χεῖρας του τὰ δύο τεμάχια τῆς Εἰκόνης, προσπαθεῖ νὰ προσαρμόσῃ αὐτὰ καὶ σταυροκοπούμενος ἀσπάζεται αὐτά.

Διὰ φωνῶν καλεῖ τοὺς λοιποὺς ἐργάτας, οἵτινες σπεύδουσι νὰ προσκυνήσωσι τὴν Ἁγίαν Εἰκόνα. Ἡ εἰκὼν ἐκαθαρίσθη μετὰ προσοχῆς καὶ ἐφάνη ὅτι ἦτο εἰκὼν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου. Ὑπὸ ἔποψιν τέχνης ἐν ἀριστουργήμα. Ἡ γενομένη τομὴ ἐγένετο ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον τῶν εἰκόνων τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ χωρὶς οὐδόλως νὰ θίξῃ αὐτάς. Τοῦτο ἐθεωρήθη θαῦμα Θεωρεῖται δὲ ἡ εἰκὼν αὕτη ἔργον τῶν χειρῶν τοῦ ἀποστόλου Λουκᾶ καὶ μὴ ἀπὸ τὰς ἐβδομήκοντα εἰκόνας τὰς ζωγραφηθείσας ὑπ' αὐτοῦ. Αὐθημερὸν παρεδόθη ἡ εἰκὼν εἰς τὸν Ἀρχιερέα τῆς νήσου Γαβριὴλ τὸν τόσον ἐπιδείξαντα ἐνδιαφέρον καὶ τόσον παροτρύναντα τοὺς κατοίκους εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν ἀνασκαφῶν, αἱ ὁποῖαι ἔφερον εἰς τὸ φῶς τὸ πολύτιμον τῆς Ὁρθοδοξίας κειμήλιον. Πλήρης χαρᾶς καὶ δακρύων ἐκ συγκινήσεως ὁ ἐνάρετος Γαβριὴλ ἔλαβεν ὥς ἄλλος Συμεὼν τὴν θαυματουργὸν Εἰκόνα ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτοῦ καὶ πλήρης σεβασμοῦ κατησπάσθη αὐτὴν ἀναφωνῶν ἐν ἐκτάσει: «Μέγας εἰ Κύριε καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου».

Ἡ πανώλης ἔπαυσε.

Τὸ μέγα καὶ χαρμόσυνον γεγονός τῆς Εὐρέσεως τῆς

Πανσέπτου Εἰκόνης ἀπὸ στόματος εἰς στόμα διαδόμενον ἐγνώσθη τάχιστα καθ' ὅλην τὴν νῆσον, οἱ δὲ κάτοικοι ἀθρόοι ἔσπευδον ἐκ πάντων τῶν σημείων αὐτῆς εἰς προσκύνῃσιν καὶ ἀσπασμὸν αὐτῆς ἐπικαλούμενοι τῆς θαυματουργοῦ δυνάμεώς της τὴν βοήθειαν. Ἡ πανώλης ἐμάστιζεν εἰσέτι τὴν νῆσον, πολ-

λοὺς ἀποστέλλουσα καθ' ἐκάστην εἰς τὸν Ἄδην, καὶ πολλῶν προσβαλλομένων ἐξ αὐτῆς. Ἀλλ' ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξὶς τῶν κατοίκων, ὅταν εἶδον ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς εὐρέσεως τῆς Εἰκόνης, τὰ καθ' ἐκάστην στιγμὴν συμβανίοντα πανωλικά κρούσματα ἔπαυσαν, μετ' ὀλίγας ἡμέρας δὲ ἡ νόσος ἐξέλιπε τελείως ἐκ τῆς νήσου, καὶ οἱ ὑπ' αὐτῆς προσβεβλημένοι ἐθεραπεύθησαν. Τὸ θαῦμα ἦτο προφανές.

Μετὰ τὴν εὐρεσιν τῆς Ἁγ. Εἰκόνης ἡ πρὸς τοὺς

κατοίκους τῆς νήσου, διὰ τὴν πρὸς τὴν διαταγὴν τῆς Θεοτόκου ἀμέλειαν, καὶ ἀδιαφορίαν, τιμωρία εἶχεν ἐκλείψῃ.

Ἡ θανατουργὸς Εἰκὼν ἔσωσε τὴν νῆσον ἐκ τῆς πανώλους.

Ὁ Ναὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας.

Μετὰ τὴν εὐρεσιν τῆς πανσέπτου Εἰκόνης καὶ τὴν ἐπαλήθευσιν τῶν ὀνείρων τοῦ ἐναρέτου γέροντος Πολυζώῃ καὶ τῆς εὐσεβοῦς μοναχῆς Πελαγίας, ἀληθῆς ἱερὸς ἐνθουσιασμός κατέλαβε πάντας τοὺς κατοίκους τῆς νήσου, ἀποφασίσαντες τὴν κατὰ γράμμα ἐκπλήρωσιν τῆς ἱερᾶς θελήσεως τῆς Θεομήτορος, διὰ τῆς ἀνεγέρσεως εἰς αὐτὴν μεγάλου καὶ περικαλλοῦς Ναοῦ ἐπ' ὀνόματι τῆς Εὐαγγελιστρίας τιμωμένου, αὐτοῦ τούτου τοῦ σήμερον ὑπάρχοντος, καὶ εἰς ὃν ἐξανίσταται ὁ εὐσεβὴς χριστιανὸς εἰσερχόμενος καὶ ὁρῶν τὸν πλοῦτον τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου, ὃν οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοὶ τῶν ἀπείρων δωρημάτων τῆς θεομήτορος ἀπολαύσαντες σπεύδουσι διὰ τῶν ἀφιερωμάτων τῶν τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν πρὸς αὐτὴν νὰ ἐκδηλώσωσιν. Ἡ ἀνέγερσις τοῦ μικροῦ κατὰ θεϊαν παραγγελίαν, ὡς ἡ παράδοσις λέγει ἀλλὰ περικαλλοῦς καὶ καλλιμαρμάρου Ναοῦ, ἐν βραχυτάτῳ χρονικῷ διαστήματι, ἀποτελεῖ σειρὰν θαυμάτων ἀλλεπαλήλων ὧν τὴν ἀφήγησιν οὔτε ὁ χρόνος οὔτε ὁ ὥρος ἐπιτρέπει ἡμῖν. Ἱερεῖς, πρόκριτοι καὶ λαὸς ἔσπευσαν, ὁ μὲν νὰ δωρήσῃ τοὺς ἀγρούς του ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐγείρεται σήμερον τὸ περικαλλὲς Οἰκοδόμημα, ὁ δὲ μέρος τῆς περιουσίας του, ὁ ἄλλος τὰ κοσμήματα τῆς συζύγου του, ἕτερος τὰ ἀργυρᾶ σκεύη τοῦ οἴκου του, οἱ πτωχότεροι τὴν

προσωπικὴν τῶν ἐργασίαν πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ παγκάλου Ναοῦ. Οὕτως ἄνωθεν τοῦ προμνησθέντος Ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τοῦ σήμερον καλουμένου Ναοῦ τῆς εὐρέσεως, ἐτέθησαν τὰ θεμέλια διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας. Ἀλλὰ μὲ ὅλον τὸν ἱερὸν ἐνθουσιασμόν τῶν κατοίκων, μὲ ὅλην τὴν προθυμίαν πόλεως καὶ χωρίων τὰ ἐξ αὐτῶν συλλεγέντα χρήματα δὲν ἐπήρκουν, ἡ προσωπικὴ ἐργασία αὐτῶν μόνη δὲν συνετέλει, ὑπῆρχε ἀνάγκη χρημάτων διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Ναοῦ, καὶ ὁ λαὸς βαρύνθυμος ἔβλεπε τὸ ἔργον αὐτοῦ μόλις ἐγειρόμενον νὰ κινδυνεύῃ νὰ σταματήσῃ. Ἡ Θεοτόκος ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ ἀφίσῃ ἄνευ συνδρομῆς, ὥς ἄλλως τε εἶχεν ὑποσχεθῇ εἰς τὸν γέροντα Μιχαὴλ καὶ τοὺς κατοίκους τῆς νήσου εἰς τὸ ἱερὸν ἔργον τῶν. Ποσάκις, λέγουσιν οἱ γέροντες, ἐκοιμήθησαν βαρύνθυμοι μὲ τὴν ιδέαν ὅτι ἡ αὐριον θὰ ἐπιφέρῃ τὴν διακοπὴν τοῦ ἔργου, διότι τὸ ταμεῖον τοῦ Ναοῦ ἦτο κενὸν μὴ ὑπάρχοντος οὐδ' ὀβολοῦ, καὶ ὅμως ἡ πρωτὰ ἀνέτελλε μὲ ἐν θαῦμα τῆς Θεοτόκου καὶ μὲ μίαν γενναίαν χρηματικὴν προσφορὰν οὕτω τῇ συνδρομῇ τῆς Θεοτόκου τὸ ἔργον γιγαντιαίως προὐχώρει. Πλεῖστα ὅσα θαύματα ἠδυνάμεθα ν' ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα, ἀλλ' ἀρκούμεθα ἀναφέροντες δύο, τὰ πρῶτα μετὰ τὴν ἀνέγερσιν τῶν θεμελίων.

Τὰ ἑκατὸν δίστηλα.

Τὰ θεμέλια τοῦ Ναοῦ μόλις εἶχον ἐγερθῇ ὀλίγον ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους καὶ τὰ ἐν τῷ Ταμείῳ χρήματα εἶχον ἐξαντληθεῖ. Περίλυποι πάντες ἔβλεπον ὅτι μικρὸν καὶ τὸ ἔργον θὰ διεκόπτετο ἐν τῇ

ἐνάρξει του, οἱ πρόκριτοι καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς ἔβλεπον μετὰ θλίψεως καὶ ἐν ἀπογνώσει συνεσκέπτοντο περὶ τοῦ πρακτέου, ὅτε μίαν πρωΐαν τῶν ἡμερῶν ἐκείνων προσήγγισεν εἰς τὴν νῆσον πλοῖον τι ἐξ Ἀγγλίας προερχόμενον καὶ φέρον ἐκεῖ τὸν ὑποπρόξενον τῆς Ἀγγλίας Ἑρ. Φλίκ. Ὅτε πλοίαρχος τοῦ πλοίου Φ. Τάξ καὶ ὑποπρόξενος Φλίκ ἦσαν καθολικοὶ τὸ θρησκευμα.

Ὅτε τὸ πλοῖον ἠγκυροβόλησεν εἰς τὴν τότε ἀλίμενον Τήνον, ἠγέρθη αἴφνης φοβερὰ ἐν τῇ θαλάσῃ τρικυμία, κύματα πελώρια μετὰ φοβερᾶς μανίας ἐξορμῶντα ἐξέσπων ἐπὶ τῶν ἀπορρώγων βράχων τῆς παραλίας, καὶ ἠπειλουν νὰ παρασύρῳσι πᾶν τὸ προστυχόν. Μικρὰ τινα πλοῖα προσωρμισμένα ἐν τῷ μικρῷ ὀρμίσκῳ τῆς νήσου, ἐξώκειλαν εἰς τὴν παραλίαν, μὴ δυνηθέντα νὰ σταθῶσιν εἰς τὰς ἀγκύρας ἐκτῆς μανίας τοῦ ἀνέμου καὶ τῶν κυμάτων. Τὸ Ἀγγλικὸν πλοῖον «As you like it» τοῦ Ἀγγλοῦ πλοιάρχου Τάξ, ἠγκυροβολημένον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὀρμίσκου, ἤρξατο κλυδωνιζόμενον δεινῶς καὶ κινδυνεῦον, αἱ ἐν τῇ θαλάσῃ ἐριμμέναι ἀγκυραι αὐτοῦ ἐκόπτοντο ἢ μία κατόπιν τῆς ἄλλης, μικρὸν καὶ τὸ μέγα πλοῖον θὰ συνετρίβετο ἐπὶ τῶν βράχων. Ὁ Ἀγγλος πλοίαρχος εἶδε τὸν μέγαν κίνδυνον, εἶδε τὸ πλοῖον αὐτοῦ ἑξαρτώμενον ἐξ ἑνὸς μόνου σχοινίου καὶ περιδινόμενον ἐν τῷ μέσῳ τῆς μανίας τῶν στοιχείων, καὶ περίφοβος στρέψας τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν, εἶδεν ἐκεῖ ὑψηλὰ ἐπὶ τοῦ λόφου τὸν ἀνεγειρόμενον Ναόν, καὶ ἔνδακρος ἐπεκαλέσθη τὴν θεῖαν ἐπέμβασιν τῆς εἰκόνης τῆς Θεομήτορος ὑποσχεθεὶς ἑκατὸν διστη-

λα εἰς τὴν Θεοτόκον ἂν τὸ πλοῖον αὐτοῦ ἐσώζετο.

Τότε οἱ ἐν τῇ παραλίᾳ τὴν φοβερὰν τῆς τρικυμίας μανίαν ὁρῶντες, παρέστησαν πρὸ καταπληκτικοῦ θεάματος. Ἀπασα ἡ θάλασσα ἐξηκολούθει μαινομένη καὶ μόνον περὶ τὸ πλοῖον τοῦ Ἀγγλοῦ Τάξ ἦτο γαλήνη, ὥσανεὶ χεῖρ τις ἀόρατος ἄνωθεν αὐτοῦ ἠπλωμένη νὰ ἠμποδίζε τὸ ἄγριον κύμα νὰ ἐκσπάσῃ ἐπ' αὐτοῦ.

Τὸ πλοῖον ἐσώθη!

Ὁ Ἀγγλος πλοίαρχος καίπερ ἀλλόδοξος, ἐπίστευσεν εἰς τὴν ὑπερφυᾶ δύναμιν τὴν σώσασαν αὐτὸν ἐκ τοῦ ὀλέθρου καὶ δὲν ἐλησμόνησε τὴν πρὸς τὴν Θεοτόκον ὑπόσχασίν του. Τὴν πρωΐον τῆς ἐπομένης μόλις ἐξελθὼν τοῦ πλοίου του, διηγήθη τὸ θαῦμα εἰς τοὺς ἐν τῇ νήσῳ Προξένους, μεθ' ὧν ἠσπάσθη μετ' εὐλαβείας ἅμα καὶ φόβου τὴν Εἰκόνα καὶ προσέφε-
 ρεν εἰς τοὺς ἐπιτρόπους τοῦ ναοῦ τὰ 100 δίστηλα δι' ὧν ἡ ἐργασία τῆς ἀνεγέρσεως ἐξηκολούθησεν.

Ἀφιέρωσις ὁλοκλήρου περιουσίας

καὶ ζωῆς.

Ὁ Ἀλιβίζος Καλαυρίας, Τήνιος, καὶ ἐκ τῶν πλουσίων κατοίκων τῆς νήσου, ἔμπορος δὲ ἐκ τῶν πρώτων ἐν τῷ τόπῳ προσβληθεὶς κατὰ τὴν ἐπανάστασιν ὑπὸ φοβερᾶς λοιμικῆς νόσου, εἶχε καταστῇ φρενῆρης ἐκ τοῦ πάθους του, ἐγκαταληφθεὶς δὲ παρὰ τῶν ἰατρῶν ἀπελπισθέντων περὶ τῆς θεραπείας του, ἐρρίφθη μόνος εἰς τὴν θάλασσαν ἵνα πνιγῇ καὶ ἀπαλλαγῇ τῶν

πόνων καὶ τῶν βασάνων. Καθ' ἣν ὁμοῦς ὥραν ἐβυ-
θίζετο, ἐπικαλεσθεὶς τὴν θαυματουργὸν εἰκόνα περι-
τε τῆς σωτηρίας του καὶ τῆς ἰάσεώς του ἐκ τῆς φο-
βεῖας νόσου, καὶ ὑποσχεθεὶς νὰ ὑπηρετῇ καθ' ἅ-
παντα τὸν βίον αὐτοῦ ἐν τῷ ναῷ ἀφιερῶνων καὶ ὁ-
λην του τὴν περιουσίαν, ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν σῶος καὶ
ἀβλαβής, καὶ ἐντελῶς τεθεραπευμένος ἐκ τῆς κατα-
τροχούσης αὐτὸν δεινῆς νόσου. Πλήρης εὐγνωμοσύ-
νης ὁ εὐσεβὴς ἄνθρωπος ἔσπευσε ν' ἀσπασθῇ τὴν
θαυματουργὸν Εἰκόνα μετὰ δακρύων διὰ τὴν ἰασίν
του. Ἐκπληρῶν δὲ τὴν ὑπόσχασίν του ἤρξατο νὰ
ἐκποιῇ τὸ ἐμπορικόν του κατάστημα, πλουσιώτατον
εἰς ἐμπορεύματα, τὰ ἐκ τῆς ἐκποιήσεως δὲ χρήματα
ἐξόδευε κατὰ Σάββατον ἀνερχόμενος ἐκεῖ ἐν τῷ
Ναῷ καὶ πληρῶνων τὰ ἡμερομίσθια τῶν καθ' ὅλην
τὴν ἑβδομάδα ἐργαζομένων τεχνιτῶν. Ἐξεποίησε ἔ-
πειτα καὶ βαθμὴδὸν ἅπασαν τὴν ἀκίνητον περιου-
σίαν του ἥτοι ἀποθήκας, οἰκίας, ἀγρούς, κήπους καὶ
περιβόλια, δεικνύμενα καὶ μέχρι σήμερον ὡς ἀνή-
κοντα εἰς ἐκεῖνον, καὶ διὰ τῶν χρημάτων τούτων
διετήρησεν ἐπ' ἀρκετὸν τὴν ἀνέγερσιν. Μείνας οὕτω
πένης, περιεβλήθη τὸ ράσον τοῦ μοναχοῦ καὶ ἀφο-
σιωθείς ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ
Ναοῦ καὶ τὴν λατρείαν τῆς Θεοτόκου, ἔζησε ἐκεῖ
ὑπηρετῶν μέχρι βαθυτάτου γήρατος, ζῶσα ἱστορία
τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ περικαλλοῦς Ναοῦ, καὶ ἀφηγη-
τὴς τῶν ἀπείρων τῆς Πανσέπτου Εἰκόνης θαυμά-
των, ἀγαπώμενος καὶ τιμώμενος παρ' ἐντοπίων τε
καὶ ξένων καὶ ἀποβιώσας τὸ 1872.

Ὁ Ναὸς ἐτελείωσεν.

Οὕτω βοηθούσης τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνης ὡς
πρὸς τὴν εὐσεβῇ Πελαγίαν εἶπεν ἡ Θεομήτωρ τὸ ἔρ-
γον προέβενε τάχιστα. Ἡ Φήμη τῶν ἀπείρων αὐτῆς
θαυμάτων ὁσημέραι διαδιδόμενη προὔκάλει ἀπείρους
προσφορὰς δι' ὧν ἐξοικονομεῖτο τὸ πρὸς ἀνέγερσιν
χρῆμα Νάρθηξ, Ναὸς, Κωδονοστάσιον, Εἰκονοστά-
σιον καὶ ὅσα ἄλλα περιφανῇ καὶ περίβλεπτα ἀπαν-
τῶνται ἐν τῷ Ναῷ τούτῳ, εἶναι μία σελὶς τῶν ἀπεί-
ρων τῆς Πανσέπτου Εἰκόνης θαυμάτων, εἶναι μία
ἱστορία ἐκτυλιχθέντος μεγάλου καὶ ὑπερφυσικοῦ γε-
γονότος, δι' οὗ ἡ Θεομήτωρ δείξασα τὴν Θεῖαν αὐτῆς
δύναμιν, προὔκάλει τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ εὐεργε-
τηθέντος, διατρανώσαντος αὐτὴν ἐν πλουσίᾳ ἐν
τῷ Ναῷ δωρεᾶ. Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ Τούρκοι τῶν ἀ-
πείρων τῆς Θαυματουργοῦ Εἰκόνης ἱαμάτων γενόμε-
νοι πολλάκις μάρτυρες, αὐτόπται καὶ αὐτήκοοι, τινὲς
δὲ αὐτῶν ἰαθέντες προσέφεραν οὐκ ὀλίγα εἰς τὴν
ἀνέγερσιν καὶ τὸν καλλωπισμὸν τοῦ Ναοῦ.

Τὸ θαῦμα τοῦ Τούρκου χιλιάρχου.

Οὕτως ἴσταται ὡς ἀψευδὲς μαρτύριον τῶν προσ-
φορῶν καὶ τῆς πίστεως τῶν Τούρκων πρὸς τὴν θαυ-
ματουργὸν εἰκόνα, ὡς πρὸς τὰ δεξιά τῷ ἀνερχομένῳ
προσκυνητῇ καὶ ἐν τῷ προαυλίῳ τοῦ Ἰδρύματος ἱ-
στάμενος μαρμαρίνος καλλιτεχνικὸς πίδαξ (συντριβά-
νι), ἐν ᾧ ἐκτελεῖται ὁ μέγας ἀγιασμὸς κατὰ τὴν ἡ-
μέραν τῶν Θεοφανείων. Ὁ πίδαξ οὗτος ἦν ἀφιέρω-
μα τοῦ τούρκου Μουσταφᾶ ἀγᾶ χιλιάρχου τοῦ τότε

σατράπου τῆς Κρήτης, ἐκ Κηταίας τῆς Ἀνατολῆς καταγομένου, ὅστις παραλυτικός ὢν ἦλθε κατὰ συμβουλήν τοῦ ἱατροῦ του Βασιλείου ὀνόματι, καὶ ὑπὸ συνοδείαν αὐτοῦ καὶ τῶν ὑπηρετῶν του ἐν τῷ ναῷ καὶ παρέμεινεν ἐν αὐτῷ περὶ τοὺς δύο μῆνας. Ὑγειῆς δὲ τελείως γενόμενος ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν εὗρίσκετο ἐν τῷ Ναῷ ἐν ὥρᾳ παρακλήσεως ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ πρὸ τῆς πανσέπτου Εἰκόνας, καὶ ἀναπηδήσας ἐξαίφνης ὀρθίος πρὸ τῶν ἐκπλήκτων θεατῶν ὥρμησε κατησπάσθη μετὰ δακρύων τὴν θαυματουργὸν Εἰκόνα ὑποσχεθεὶς νὰ στέλλῃ κατ' ἔτος 500 γρόσια ἅτινα καὶ μέχρι τέλους τοῦ βίου του ἀπέστελλεν, ἀνήγειρε δὲ τὸν πίδακα ὡς ἀψευδὲς μαρτύριον τοῦ πρὸς αὐτὸν θαύματος τῆς Θεομήτορος.

Ἡ ἐγκαινίασις τοῦ Ναοῦ.

Οὕτω διὰ τῶν ὑπερφυῶν τῆς Πανσέπτου Εἰκόνας θαυμάτων αἱ προσφοραὶ ραγδαῖαι ἀπεστέλλοντο πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Ναοῦ, καὶ τὸ 1823 ἐντὸς δηλδὴ αὐτοῦ τοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως του ὁ ναὸς ἐπερατώθη περίκομπος καὶ καλλιμάραμος, καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς τῆς νήσου Γαβριὴλ μετὰ παντὸς τοῦ ἱεροῦ κλήρου ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια αὐτοῦ ἐν συρροῇ ἀπάντων τῶν κατοίκων τῆς νήσου ἀγαλλομένων καὶ αἰνούντων τὴν Θεομήτορα, ὅτι τὴν μικρὰν νῆσον Τήνον ἠρέσατο κατὰ τὸν ψαλμωδὸν εἰς κατοικίαν αὐτῆς «ὦδε κατοικήσω ὅτι ἠρετισάμην αὐτὴν κ.τ.λ. (Ψαλμὸς Δαυΐδ).

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ

Αἱ δύο μεγάλαι πανηγύρεις

25ης Μαρτίου καὶ 15ης Αὐγούστου

Ἡ φήμη τῶν ἀπείρων τῆς Θεομήτορος θαυμάτων ταχύτερος ἐπέτα ἀνὰ τὸν χριστιανικὸν κόσμον διὰ στόματος τῶν ἰαθέντων, οἵτινες ὡς ἀποστολικοὶ κήρυκες τὴν ὑπερφυὰ δύναμιν, ὑπὸ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ εἰκόνι τῆς μητρὸς δωρηθεῖσαν ἐξήγγελλον ἀνὰ τὸν Ὀρθόδοξον κόσμον, καὶ πάντες οἱ ἀέλπιδες τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιστήμης καὶ βοηθείας, οἱ ἀπεγνωσμένοι, καὶ ἀπόκληροι τῆς μοίρας, οἱ δυστυχεῖς τῷ σώματι καὶ τὴν ψυχῇ τετραυματισμένοι, πάντες ἐκεῖνοι δι' οὓς ἡ ἀνθρωπίνος ἀδυναμία εἶπε τὴν τελευταίαν λέξιν «ἀνίατος» ἔσπευδον ἐκεῖ πρὸ τῆς Θαυματουργοῦ Εἰκόνας καὶ πλήρης δακρύων ἐξήτουν τῶν ἀνιάτων αὐτῶν παθῶν τὴν ἴασιν. Τυφλοὶ, χωλοὶ, παράλυτοι, ἐπιληπτικοί, δαιμονιζόμενοι καὶ πάντες οἱ ἐκ παντὸς νοσήματος καὶ πάσης μαλακίας τυραννόμενοι, ἐδῶ ἐν τῷ περικαλλεῖ Ναῷ ἐρχόμενοι εὗρισκον τὴν θεῖαν τῆς Θεομήτορος ἀντίληψιν ἑτοιμον καὶ πρόθυμον, ἐθεραπεύοντο ὡς εἰσκολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ. Οὕτω τὸ πλῆθος τῶν προσκυνητῶν ὁσημέραι ἠϋξανε, ἡ φήμη τῶν θαυμάτων καθ' ἑκάστην ἡπλωνε τὰς πτέρυγας αὐτῆς ἀνὰ τὸν χριστιανικὸν κόσμον καὶ οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοί, οἱ ἀνθρωποὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς θρησκείας, ἔσπευ-

δον πρὸς προσκύνησιν τῆς πανσέπτου εἰκό-
νος. Ρεῦμα ἀκατάσχετον καὶ ὀρηκτικὸν ὅση-
μέραι ὀγκούμενον, τὸ πλῆθος τῶν Ὁρθοδό-
ξων, σπεῦδον ἀπετέλεσε τὰς δύο μεγάλας Πα-
νηγύρεις τὴν τῆς 25ης Μαρτίου, ἡμέραν τοῦ
Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, καὶ τὴν τῆς
15ης Αὐγούστου, καθ' ἃς χιλιάδες προσκυ-
νητῶν ἀπὸ περάτων γῆς ἀψηφοῦντες κινδύ-
νους, ταλαιπωρίας καὶ κακονχίας, σπεύδουσι
πλήρεις πίστεως καὶ συνεορτάζουσι τὸ μέγα
τοῦ Εὐαγγελισμοῦ μυστήριον. Ἡ Ἑλλάς
ἅπανα ἢ Σμύρνη ἢ περικαλλῆς τῆς Ἰωνίας
κόρη, αἱ νῆσοι τοῦ Αἰγαίου, ἡ Μικρὰ Ἀσία
τέλος ἅπανα ἢ Θράκη, ἢ Μακεδονία, ἢ Ἡ-
πειρος, ἢ Κρήτη ἢ ἡρωϊκὴ τῆς Μεσογείου
νύμφη, ἢ Αἴγυπτος καὶ ὅπου γῆς ὑπάρχει
χριστιανικὸς κόσμος, ἐδῶ συνερχόμενος ἐν
ἀδελφικῷ συμφυρμῷ τῶν ἀπείρων τῆς Θεο-
μήτορος χαρίτων καὶ θαυμάτων τὴν ἐνέργειαν
ἐορτάζει πανυγυρίζων τὸν Εὐαγγελισμόν τοῦ
Ἑλληνικοῦ Γένους καὶ τῆς Ἐνανθρωπίσεως
τοῦ Σωτῆρος τὸ Μέγα Μυστήριον. Καὶ ἦν
τῷ ὄντι ἔκτακτον τὸ θέαμα καὶ θαυμαστόν,
ἢ προσέλευσις τριακοντάδος χιλιάδων ἀνθρώ-
πων καὶ ἦν γραφικὸν καὶ ἀνώτερον πάσης
περιγραφῆς τὸ πανόραμα τοῦ προσερχομένου
λαοῦ, δι' ἀτμοπλοίων, ἰστιοφόρων, λέμβων
καὶ τόσων ἄλλων, καταπληρούντων τὸν λι-
μένα καὶ τὰς ἀποβάθρας τῆς μικρᾶς νήσου,
καὶ εἶναι ἐκκωφαντικὸς ὁ θόρυβος, ὁ παρα-

γόμενος ἐκ τῶν συριγμῶν τῶν ἀτμοπλοίων
καὶ ὁ βόμβος τόσοῦ λαοῦ συσφιγγομένου καὶ
διαγκωνιζομένου ἐν τῇ ἱερᾷ ὁδῷ τῇ ἀγούσῃ
εἰς τὸν πάγκαλον Ναὸν καὶ βλέπει τις ἐκεῖ
παντοίων εἰδῶν θεάματα, συγκινούμενα μέχρι
δακρύων τὸν θεατὴν, γυναῖκας λυσικόμους
ἀνερχομένας τὴν ὁδὸν μετὰ πόδας γυμνοὺς ἐξ
ὑποσχέσεως πρὸς τὴν Θεομήτορα, καὶ παῖδας
συρομένους ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ παραλυτι-
κοὺς φερομένους ἐπὶ τῶν κραββάτων, τοὺς
τυφλοὺς συρομένους ὑπὸ τῶν οἰκείων, καὶ
εἶναι ἱερᾶς φρίκης ἔμπλεον τὸ ἐν τῷ Ναῷ καὶ
τῇ Εὐρέσει ἐκτυλισσόμενον δράμα ἐκεῖ πρὸ
τῆς Θαυματουργοῦ Εἰκόνης, ὅπου ἕκαστος
σταματῶν καὶ δεόμενος, καταθέτει τὸ «τάξι-
μόν του» πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Ἀντιλήπτορος,
ἐκεῖ φωναί, ἐπικλήσεις, δεήσεις, ἱκεσίαι δά-
κρυα, σπαραγμοί, μετὰ τῶν δεήσεων καὶ τῶν
ψαλμῶν τῶν ἱερῶν, ἀποτελοῦσι θέαμα
ἐκπληκτικὸν καὶ ἀνώτερον πάσης περιγραφῆς.

Καὶ αἱ μεγαλοπρεπεῖς ἱεροτελεστίαι εἴτα ἐν
χορῷ πολυπληθοῦς κλήρου καὶ ἱεροψαλτῶν
καὶ ἡ ὁσμὴ τοῦ λιβάνου καὶ τῶν πολυτίμων
μύρων παρέχουσιν φαντασμαγορικὴν εἰκόνα
ἀπείρου κάλλους καὶ μεγαλοπρεπείας ἀπερί-
γραφτον. Καὶ ἐκεῖ ἐν μέσῳ τοῦ συγκινητι-
κοῦ θεάματος, ἐκτυλίσσεται τὸ ὑπερφυῆς
δράμα τῶν θαυμάτων, ἐκεῖ πρὸ τῆς εἰκόνης
διάτορος αἴφνης φωνὴ ἀντιχοῦσα ἀνὰ τοὺς

ἱεροὺς θόλους ἀγγέλει ὅτι οὗτος μὲν ἀνέβλε-
ψεν ἐκεῖνος ἐκεῖ ἐν μέσῳ τοῦ σταυροκοπομέ-
νου πληθους ἠγέρθη καὶ ἦρε τὸν κράββατόν του
καὶ περιπάτησε, καὶ ὁ ἄλλος ὅτι ἦν ἄλαλος
καὶ ἐλάλησεν. Ἀπειρίαν τοιούτων θαυμάτων
ἠδυνάμεθα νὰ ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα, ἂν ἐπέ-
τρεπεν ἡμῖν ὁ ὡρὸς, καὶ ὧν τὴν ἀφήγησιν
προτιμώτερον νὰ ἀφήσῃ τις εἰς τὴν μαρτυρίαν
τῶν χιλιάδων κατ' ἔτος αὐτοπτῶν καὶ
αὐτηκόων μαρτύρων, οἵτινες ἀπερχόμενοι
εἰς τὰ ἴδια γίνονται οἱ ἀποστολικοὶ κή-
ρυκες τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς παντοδυναμίας
τοῦ Ὑψίστου, ἐκδηλουμένης ἐκ τῶν ἐν τῷ
Ναῷ τούτῳ ὑπὸ τῆς Πανσέπτου Εἰκόνης
θαυμάτων. Μαρτυρεῖ ἄλλως τε τὸ γεγονὸς
τῶν θαυμάτων τὸ πλῆθος τῶν χρυσῶν καὶ
ἀργυρῶν ἀναθημάτων ποικίλων τὸ σχῆμα
καὶ τὸ μέγεθος, ὁ πλούσιος τοῦ Ναοῦ ἐκ
χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν πολυφώτων καὶ κανδυ-
λῶν διάκοσμος καὶ ὁ φόρτος τῆς θαυματουργοῦ
Εἰκόνης ἐκ πολυτίμων λίθων, ἀδαμάν-
των, καὶ χρυσοῦ. Πάντα ταῦτα εἰσὶν οἱ
ἀψευδεῖς μάρτυρες τῶν τελουμένων ἐκεῖ ὑπερ-
φυῶν γεγονότων καὶ ἕκαστον τῶν ἀναθη-
μάτων τούτων εἶναι ζῶσα ἱστορία ἐνὸς συγ-
κινητικοῦ δράματος, ἐκεῖ ἐκτυλιχθέντος, διὰ
τὴν ἀφήγησιν τῶν ὁποίων θὰ ἐδεόμεθα πο-
λυσελίδου βιβλίου.

ΚΛΟΠΗ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

Ἀξιοσημεῖωτον γεγονὸς συνταράξαν ἀπὸ
ἄκρου εἰς ἄκρον τὴν νῆσον, ἔλαβε χώραν
κατὰ τὴν 15 Δεκεμβρίου τοῦ 1842. Ἡ ἱερὰ
Εἰκὼν ἐκλάπη ὑπὸ ἱεροσυλοῦ τινὸς Χριστο-
δούλου Δημητριάδου, ἡλικίας 25 ἔτων, χρι-
στιανοῦ ὀρθοδόξου καὶ καταγομένου ἐκ τοῦ
χωρίου Δρεπάνου, τοῦ Δήμου Ἀργυρᾶς τοῦ
Νομοῦ Ἀχαΐας. Ὁ ἱερόσυλος ἀφίχθεις εἰς
Τήνον καὶ δελεασθεὶς ἐκ τοῦ ἐπὶ τῆς εἰκό-
νος πλούτου τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν πολυτίμων
λίθων, ἐσκέφθη νὰ κλέψῃ αὐτήν. Πρὸς ἐκ-
τέλεσιν τοῦ ἀνιεροῦ σκοποῦ του, ἐκρύβη ἀφ'
ἐσπέρας εἰς τὸν γυναικωνίτην τοῦ Ναοῦ, δια-
λαθὼν τὴν προσοχὴν τῶν νεωκόρων, καὶ διὰ
σχοινίνης κλίμακος καταβάς τὴν νύκτα, ἐν
τῷ Ναῷ ἀφῆρπασε τὴν θαυματουργὸν Εἰ-
κόνα, ὥς καὶ τινα ἀργυρᾶ ἀντικείμενα εὑρε-
θέντα ἐπὶ τῆς Ἀγίας Τραπέζης, ἣν ὁ βέβη-
λος κατεπάτησεν ὥς λέγεται, ἔπειτα δὲ
ἀνοίξας τὴν θύραν ἐξῆλθεν εἰς τὸ ἱερὸν πε-
ρίβολον καὶ πηδήσας διὰ τινος χαμηλοῦ μέ-
ρους ἔξωθεν τοῦ ἱεροῦ περιβόλου ἐτράπη
διὰ τινων ἀσυνήθων ἀτραπῶν τὴν πρὸς τὰ
ὄρη ἄγουσαν. Μετὰ φρίκης οἱ ἐπιτετραμμέ-
νοι τὰ τοῦ Ναοῦ εἶδον μόλις ὑπέφωσκεν ἡ
ἡμέρα τὴν φοβερὰν ἱεροσυλίαν, καὶ πάραντα
διὰ κωδωνοκρουσίας ἀνείγγειλαν εἰς τὸν Λαὸν
τὴν δεινὴν ἀπώλειαν, εἰδοποιήσαντες συνάμα
καὶ τοὺς Ἐπιτρόπους. Εἰς τὴν φοβερὰν εἰ-
δησιν ὁ λαὸς ἔξαλλος καὶ πλήρης ἀγανακτῆ-

σεως, ἔσπευσε πρὸς σύλληψιν τοῦ δράστου. Ὁ Διοικητὴς τῆς νήσου, Θεοτόκης ὀνόματι διέταξε τοὺς Δημάρχους τῆς νήσου ὅπως ἀποστείλωσιν ἰσχυρὰς περιπολίας τῆς Ἐθνοφυλακῆς ὅπως ἐρευνήσωσι πάντα τὰ μέρη τῶν Δήμων τῶν. Πλοῖα μικρὰ καὶ μεγάλα ἐπλευσαν πάραυτα πρὸς περιφρούρησιν τῶν παραλίων τῆς νήσου, ἀφ' ὧν ἡδύνατο νὰ δραπετεύσῃ ὁ ἱερόσυλος. Ἐτερον πλοῖον ἐστάλη εἰς Δήλον, κατόπιν πληροφορίας ἀλιέων τινων, ὅτι περὶ τὸ λυκαυγὲς εἶδον πλοιάριον τι φεῦγον πρὸς ἐκείνην. Μὴ ὑπάρχοντος ἀκόμη τηλεγράφου, ἐδέησε δι' ἰδιαιτέρου πλοίου νὰ γνωσθῇ ἡ εἰδησις εἰς τὸν ἐν Σύρῳ Νομάρχην καὶ Δικαστικὰς ἀρχάς. Ἄνδρες, Γυναῖκες καὶ παιδιὰ ἔτρεχον ἀνὰ τὰς ὁδοὺς ἀλόφρονες, ἄλλοι συνεκεντροῦντο ἐν τῷ Ναῷ ἐνθα οἱ κώδωνες ἐξηκολούθουν κρούοντες θρηνηδῶς ἐν συναυλίᾳ ὅλων τῶν κωδῶνων ὀλοκλήρου τῆς πόλεως καὶ διαρκεῖς παρακλήσεις καὶ ἀγρυπνίαι ἐτελοῦντο. Αἱ περιπολῖαι τῶν ἐθνοφυλάκων ἀπέλπιδες περιτρέχουσι τὰ ὄρη καὶ τὰ παράλια. Τέλος περὶ τὸ μεσονύκτιον τῆς 16ης ἀγγελιοφόρος σταλεῖς παρὰ τοῦ Δημάρχου Πανόρμου ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Διοικητὴν τῆς νήσου, ἐπιστρέψαντα τὴν σιγμὴν ἐκείνην ἐκ τελουμένης ἀγρυπνίας, ὅτι ὁ κλέπτης συνελήφθη. Ὁ ἀσεβὴς ἱερόσυλος πηδήσας ἐκ τοῦ ἱεροῦ περιβόλου, ἐτράπη ταχὺς τὴν πρὸς Πάνορμον ἄγουσα ἐκεῖ δὲ ἐπιθεωρήσας τὸ διαβατήριόν

του δι' Ἄνδρον, ἐβάδιζε ταχέως πρὸς τὸ στενόν, ὅπως διαπεραιωθῇ εἰς Ἄνδρον καὶ πρὶν ὁ κομιστὴς τῆς λυπηρᾶς εἰδήσεως τῆς κλοπῆς μετὰ τῶν ἐγγράφων πρὸς τὸν Δήμαρχον φθάσῃ ἐκεῖ, οὗτος εὗρίσκετο εἰς τὸ στενὸ καὶ διεπραγματεύετο τὴν εἰς τὴν ἀντίπεραν διαπόρθημυσίν του, φθάσας ἐκεῖ περὶ τὴν 7ην μ.μ. ὥραν τῆς 16ης, Εὐτυχῶς ἀσυμφωνίας περὶ τὴν τιμὴν τοῦ ναύλου μὴ διαπεραιωθεὶς ὑπὸ τῶν λεμβούχων, ἀπεφάσισε νὰ διανυκτερεύσῃ ἐκεῖ ποῦ κρυπτόμενος καὶ τὴν ἐπομένην δι' ἄλλης λέμβου νὰ περάσῃ ἄντικρυ. Ἐπιστρέφων καὶ φθάσας εἰς τὴν θέσιν «Πηγὰδι τοῦ Μανώλη» ἐστάθη νὰ πῇ ἐκ τῆς ἐκεῖ πηγῆς ὀλίγον ὕδωρ καὶ νὰ ἀναπαυθῇ διότι ἤρχισε νὰ νυκτώνῃ, ἐνῶ δ' ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ἀσφαλῇ, συλλαμβάνεται ὑπὸ δύο ἐθνοφυλάκων, παρ' ὧν ἀνακαλυπτόμενος ὡς δράστης διὰ τῶν ἐν τοῖς ἐνδύμασί του κεκρυμμένων ἀργυρῶν ἐπικαλυμμάτων τῆς εἰκόνης, ἄγεται πρὸ τοῦ Δημάρχου ἐνώπιον τοῦ ὁποίου περιδεῆς καὶ τρέμων ἀποκαλύπτει τὰ πάντα. Ὁ Ἄθλιος μετὰ τὴν κλοπὴν, εὗρεθεὶς εἰς μέρος ἀσφαλές, ἀπογυμνώνει τὴν εἰκόνα, καὶ τὸν μὲν χρυσὸν καὶ πολυτίμους λίθους ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ, τὴν δὲ εἰκόνα ἔκρυψεν εἰς θέσιν ὀλίγον ἔξωθεν τοῦ χωρίου Ὑστέρνια, καὶ τὴν ἀργυρὰν θήκην αὐτῆς εἰς σπήλαιον ἀπέχον περὶ τὰ δέκα λεπτὰ τοῦ μέρους ἐνθα ἐκρύβη ἡ εἰκὼν. Ἀγεται τέλος τὴν μεσημβρίαν τῆς 17ης εἰς τὴν πόλιν Τήνου,

καὶ φυλακίζεται. Ἡ δὲ πάνσεπτος Εἰκὼν εὐρεθεῖσα τῇ ὑποδείξει του ἄγεται θριαμβευτικῶς τῇ συνοδείᾳ τοῦ ἐκεῖ κλήρου κατατίθεται καὶ πάλιν εἰς τὸν Ναὸν τῆς τῇν 18ην, παρακολουθοῦντος ὅλου τοῦ λαοῦ τῆς νήσου, ἐν μέσῳ τῶν χαρμολύπῳ κωδωνοκρουσιῶν καὶ τῆς ἀμέτρου χαρᾶς ἀπάντων τῶν Τηνίων.

Ὁ ἱερόσυλος ἀπεστάλη εἰς τὸν Εἰσαγγελέα Σύρου παρ' οὗ καταδικασθεὶς εἰς πολυχρόνιον φυλάκισιν ἀπεβίωσεν εἰς τὰς φυλακάς φρενίῃς καὶ ἐν ἀθλίᾳ καταστάσει.

ΙΕΡὸν ΚΑΘΙΔΡΥΜΑ ΕΥΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

Ἡ Διοίκησις αὐτοῦ—Ἔσοδα καὶ ἔξοδα

Τὸ Ἱερὸν Καθίδρυμα τῆς Εὐαγγελιστρίας διευθύνετο τὸ πρῶτον ὑπὸ Ἐπιτροπῆς ἐκλεγομένης ὑπὸ τῆς Κοινότητος Τήνου. Ἀλλ' ἡ Κυβέρνησις τοῦ Ἑλλην. Ἐθνους κατιδοῦσα τὸν ὑψηλὸν αὐτοῦ προορισμὸν καὶ τὴν ὁσημέραι αὐξουσαν φήμην αὐτοῦ, καταστᾶσαν Πανελλήνιον, ἔλαβεν αὐτὸ ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν αὐτῆς ἐπίβλεψιν καὶ ἐποπτείαν, ὀνομάσαν «Δημόσιον» καὶ διὰ θεσπίσματος ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ πρώτου τῶν Ἑλλήνων Βασιλέως Ὁθωνος ἔθεσεν αὐτῷ ἴδιον ὀργανισμόν, μεταρρυθμισθέντα βραδύτερον διὰ Βασ. Διατάγματος ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α'. Κατὰ τὸν ὀργανισμόν τοῦτον, ἡ Ἐπιτροπὴ ἐκλέγεται προτάσει τοῦ Νόμαρχου ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, ἐκ πολιτῶν τὰ

πρῶτα φερόντων ἐν τῷ τόπῳ λόγῳ χρηστότητος, ἀρετῆς, τιμότητος καὶ περιουσίας, εἶναι δὲ ἑπταμελὲς καὶ ὑπηρετεῖ ὠρισμένον χρόνον. Τὰ ἔσοδα τοῦ ναοῦ ἀνέρχονται κατ' ἔτος εἰς ἓν ἑκατομμύριον πεντακοσίας χιλιάδας δραχμῶν (1.500.000), τὰ ἔξοδα περὶ τὰς 1.400.000 χιλιάδας προϋπολογιζόμενα ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἐγκρινόμενα παρὰ τῆς Κυβερνήσεως. Τὰ ἔξοδα ταῦτα ἀποβλέπουσιν εἰς γενικά ἐν τῷ τόπῳ καλά, ἥτοι εἰς μαρμαροστρώσεις ὁδῶν, ὀχυροποιίας, κατασκευὴν τοῦ λιμένος δαπάναις τοῦ ἰδρύματος ἐκτελουμένου καὶ χάριν μόνον τῶν προσκυνητῶν. Ἐχει δὲ τὸ Ἱδρυμα τοῦτο διὰ τὸν λιμένα δαπάνησιν 2.700.000 δραχμῶν μέχρι τοῦ νῦν, καὶ 2.500.000 διὰ τὸ κτίριον καὶ ἐγκατάστασιν Ἠλεκτροφωτισμοῦ τοῦ Ἱεροῦ Ἰδρύματος καὶ πόλεως Τήνου.

Ἐκτὸς τούτου πᾶς καλλωπισμὸς ἐν τῷ τόπῳ ὑπ' αὐτοῦ καὶ δαπάναις τούτου ἐκτελεῖται, καὶ ὅστις ἐγνώρισε πρὸ πεντηκονταετίας τὴν πόλιν ταύτην δὲν δύναται νὰ μὴ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ παρατηρουμένη πρόοδος ὀφείλεται εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν δαπανήσαντα πολλὰς χιλιάδας δραχμῶν, καὶ δαπανῶνται ὅπως καταστήσῃ αὐτὴν κατάλληλον διὰ τὴν ὑποδοχὴν τῶν εὐσεβῶν προσκυνητῶν αὐτοῦ. Δαπανᾷ ἐπίσης πρὸς συντήρησιν τῶν μοναχῶν τῆς ἐν Κεχροβουνίῳ Γυναικείας Μονῆς, εἰς συντήρησιν ἀπόρων, εἰς ἰατροὺς καὶ παροχὴν φαρμάκων εἰς ἐνδεεῖς, εἰς συντήρησιν τῶν ἐφημερίων

πτωχῶν ἐκκλησιῶν καθ' ἅπασαν τὴν νῆσον, εἰς ἐπισκευὴν ἄλλων εἰς συντήρησιν διὰ τῆς παροχῆς κηροῦ καὶ ἄλλων εἰδῶν ὅλων ἐν γένει τῶν Ναῶν. Διατηρεῖ ἔκθετα, συντηρεῖ ὀρφανὰ καὶ χήρας, σπουδάζει πτωχοὺς νέους ἔχοντας κλῆσιν πρὸς τὰ γράμματα, ἀποστέλλει ὑποτρόφους εἰς Θεολογικὰς Σχολὰς, εἰς Καλλιτεχνικὰς Σχολὰς, ἐν Ἑλλάδι καὶ Εὐρώπῃ. Δαπανῶν ὡσαύτως διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ ἐν Τήνῳ ἐξαταξίου Γυμνασίου τὸ ὁποῖον στεγάζεται ἐντὸς τοῦ περιβόλου τοῦ Ἰδρυματος, διὰ τὰ ἔργα Ὑδρεύσεως καὶ Ρυμοτομίας τῆς πόλεως καὶ νήσου Τήνου, καὶ ἐν γένει συντρέχει πᾶν τὸ κοινοφελὲς διὰ τὴν Νῆσον ἔργον. Διὰ τὰ κοινοφελῆ δὲ ταῦτα ἔργα, πλὴν τοῦ Γενικοῦ Ταμείου συνέστησαν καὶ τρία ἕτερα Ταμεῖα. 1) τὸ Ταμεῖον πρὸς ἀνέγερσιν μεγάλου Ναοῦ παραπλεύρως τοῦ ὑπάρχοντος, 2) τὸ Ταμεῖον Ὑδρεύσεως καὶ Ρυμοτομίας, 3) τὸ Ταμεῖον Στεγάσεως τῶν Προσκυνητῶν. Διεκρίθησαν δὲ διὰ τῶν δαπανῶν τοῦ Ἰδρυματος σπουδάσαντες ἔξοχοι Καλλιτέχναι, τιμήσαντες τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ὡς ὁ Γκύζης, ὁ Λύτρας, ὁ Σῶχος, ὁ Χαλεπᾶς, ὁ Φιλιππότης, ὁ Φυτάλης, ὁ Βιτάλης, ὁ Δούκας, καὶ ἄλλοι καλλιτέχναι καὶ ἐπιστήμονες διαπρεπεῖς. Ἐν γένει δὲ τῶν χρημάτων, τοῦ Ναοῦ γίνεται μεγάλη φειδώ, οἰκονομία, καὶ λογικὴ καὶ κατάλληλος χοῆσις πάντοτε ἐγκρίσει τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΗΣ

ΕΝ ΤΗΝῳ, ΕΥΡΕΣΕΩΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ

ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΑΙΘΥΟΛΟΚΑ

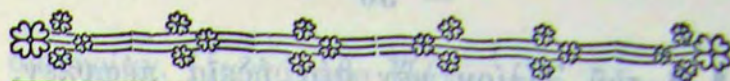
ΣΗΤ

ΣΟΝΟΚΙΕ ΣΑΙΤΑ ΣΗΤ ΣΟΕΣΣΟΥΕ ΔΗΗΤ ΝΕ

ΥΟΜΣΙΑΣΤΑΥΕ

ΥΟ

ΥΟΚΟΤΟΘΟ ΣΗΤ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΗΣ ΕΝ ΤΗ ΝΗΣΩ ΤΗΝΩ ΕΥΡΕΣΕΩΣ
ΤΗΣ ΠΑΝΣΕΠΤΟΥ ΚΑΙ ΑΓΙΑΣ ΕΙΚΟΝΟΣ
ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΨΑΛΛΕΤΑΙ ΔΕ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΞΗΣ ΔΙΑΤΥΠΟΣΙΝ
ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΤΩ ΙΕΡΩ ΝΑΩ

ΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

ΤΩ ΕΝ ΤΗ ΝΗΣΩ ΤΗΝΩ ΕΝ ΜΗΝΙ ΙΑΝΟΥΑΡΙΩ Α'.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχ. στ'. καὶ ψάλλομεν
Προσόμοια γ'. τῆς Εὐρέσεως τῆς Εἰκόνος

*Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Δεῦτε πιστοὶ συνελθόντες, χεῖρας κροτή-
σωμεν, καὶ ἐν ἀγαλλιάσει, ἀλλαλάξωμεν
πάντες, ᾄσμασιν ὑμνοῦντες πνευματικοῖς, τὴν
ἀγνὴν Θεομήτορα· ὅτι ἀνέδειξε σήμερον εἰς
ἡμᾶς, τὴν πανσέβαστον εἰκόνα αὐτῆς.

Η τοῦ Ἡλίου μὲν θεά ἡδεῖα πέφυκεν,
ἀλλ' ἡδυτέρα ταύτης, ἡμῖν δέδεικται ἤδη,
πᾶσι τοῖς Τηνίοις, ἡ τῆς σεπτῆς καὶ ἁγίας
εἰκόνας σου, Παρθένε μήτηρ Κυρίου, ἦν
εὐσεβῶς, προσκυνοῦντες ἀσπαζόμεθα.

Φύλαττε Δέσποινα Κόσμου, τοὺς τὸν σεπ-
τόν σου ναόν, ἐγγεγκότας τοῦτον, καὶ
συντρέχοντας πόθῳ, ψυχῆς τε καὶ καρδίας
πρὸς τὴν αὐτοῦ, καλλονὴν καὶ λαμπρότητα,
σώζουσα πάντας ἐκ πάσης ἐπιδρομῆς, τῶν
βαρβάρων, καὶ κακώσεως.

Εἶτα τὰ τρία Προσομ. τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν. Ὁμοίως
καὶ Δόξα αὐτῶν. (Κρίνω δέ, διὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Εὐρέ-
σεως. Δόξα καὶ νῦν. Τῆς Εὐρέσεως).

Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον οἱ εὐσεβεῖς συνελθόντες, ἐν τῷ
σεπτῷ ναῷ τῆς Θεοτόκου, θερμῶς πρὸς
αὐτὴν ἐκβοήσωμεν· Παρθένε ἄγνή, ἡ τῶν
Οὐρανῶν ὑψηλότερα, ταῖ τῶν Χερουβιμ
ἐνδοξότερα, ἅπαντας διαφύλαττε τοὺς ἐλπί-
ζοντας εἰς σέ, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας εὐ-
λαβῶς τὴν σὴν εἰκόνα, ἣν ἐν Τήνῳ παρα-
δόξως ἀναδείξασα εὐηγγελίσω τῆς Ἑλλάδος

σωτηρίαν. Παντάνασα Πάννυμνῃτε, λύτρωσαι
πάντας τοὺς πιστοὺς, τῆς δουλείας τῶν
βαρβάρων, καὶ δόξης αἰωνίου ἀξίωσον.

Εἰσοδος. Τό, Φῶς ἱλαρόν. Τὸ Προκείμε. τῆς ἡμέρας.

Τὰ Ἀναγνώματα τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, προσόμοια Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Οτε ἐκινήθη καθ' ἡμῶν, δούλων τῶν
πιστῶν σου Παρθένε, ὁ τυραννεύων
δεινῶς, λέων ὡς βρυχώμενος, φόβον πολλοῖς
ἐμποιῶν, καὶ ὡς τίγρις ὠμότατος, ζητῶν
ἀπολέσαι, γένος ἐλευθέριον, Λαὸν Ὁρθό-
δοξον, τότε σὺ ἄγνή Θεοτόκε, ἔδειξας ἡμῖν
σὴν εἰκόνα ρώμην καὶ χαρὰν πᾶσι παρέχουσα.

Στιχ. Ἀκουσον θύγατερ καὶ ἴδε.

Ηδη ἀξιοῦται ἀληθῶς, Τῆνος ἡ περίβλεπτος
νῆσος διαφορῶσης τιμῆς, ὅτι τεθησαύ-
ρισται μέγα κειμήλιον, ἐκ τῆς γῆς ἀνατείλα-
σαν, εἰκόνα τιμίαν, τῆς ἁγνῆς Θεόπαιδος,
χαρᾶς τὸ σύμβολον· ὅθεν καὶ δεινῶν πολλῶν
λύσιν, δι' αὐτῆς τυγχάνουσα χαίρει, καὶ πανη-
γυρίζουσα εὐφραίνεται.

Στιχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Πάντας τοὺς τὴν θείαν καὶ σεπτὴν, σοῦ
ἀσπαζομένους εἰκόνα, πίστει καὶ πόθῳ
ἀγνή, σκέπασον διάσωσον, καὶ περιφρούρη-
σον, τῶν ἐχθρῶν τὰ στρατεύματα, καὶ πάντα
τὰ τούτων, καθ' ἡμῶν βουλευματα διασκεδά-
ζουσα· ὅπως ἐλευθέρως βιοῦντες, ἐν εἰρηνικῇ
πολιτείᾳ, ὕμνοις ἀσιγήτοις σέ γεραίρομεν.

Δόξα τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν.

Καὶ νῦν τῆς Εὐρέσεως τῆς Θεοτόκου. ἤχος πλ.α'.
(σύμφωνον τῷ ἤχῳ τοῦ δόξα τῶν ἁγίων).

Εξέλαμψε σήμερον ἡ πάνσεπτος εἰκὼν τῆς
Θεοτόκου, τὴν χαρὰν ἡμῖν πᾶσι μηνύ-
ουσα, καὶ πρὸς πανήγυριν φαιδρὰν, τῶν
Ὁρθοδόξων τὰ πλήθη συνάγουσα. Ἄπαντες
οὖν χαρμονικῶς τῇ ἀειπαρθένῳ, ὡς ὁ Γαβρι-
ήλ ἐκβοήσωμεν· χαῖρε κεχαριτωμένη, χαῖρε
μήτηρ τῆς ζωῆς, χαῖρε νύμφη ἀνύμφευτε.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ. Ἦχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Πληθὺς ἡ τῶν Τηνίων ἐν ᾧδαῖς εὐφημή-
σωμεν, ἡμῶν τὴν πολιοῦχον καὶ τοῦ Κυρί-
ου προστάτιδα· Πηγὴ γὰρ ἰαμάτων νῦν ἡμῖν,
ἡ πάνσεπτος ἀνεύρηται εἰκὼν, τῆς ἀχράντου

Θεοτόκου· Διόπερ ἅπαντες ταύτην ἀναβοή-
σωμεν· Χαῖρε τῶν σὲ τιμώντων ἡ ἐλπίς, χαῖρε
ἡμῶν τὸ καύχημα, χαῖρε ἡ ρυσαμένη τῆς
κατάρας τὸ ἀνθρώπινον.

Δόξα, Τοὺς τρεῖς μεγίστους.

καὶ νῦν, (πάλιν τὸ). Πληθὺς ἡ τῶν Τηνίων.

Εἰς τὸν Ὁρθόν

Μετά τὴν Α'. στιχολ. τὸ κάθισμα, τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Εὐρέσεως, ἤχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Πανύμνητε Δέσποινα, μήτηρ Χριστοῦ τοῦ
Θεοῦ, Μαρία Θεόνυμφε, καὶ ἀπειρόγαμε,
πιστῶν ἡ ἀντίληψις, ρῦσαι παντὸς κινδύνου,
πάντας τοὺς προσκυνοῦντας, πίστει τὴν σὴν
εἰκόνα, παραδόξως φανεῖσαν εὐαγγελιζομένης
Ἑλλάδος λύτρωσιν.

Μετά τὴν Β', στιχ. Κάθισμα τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγησαν ἀγνή, αἴφνης ἰδόντες τὴν
μορφὴν, τοῦ Ἀγγέλου Γαβριήλ, εὐαγγε-
λίζοντες χαρὰν, οἱ ἀνορύττοντες ἐπὶ πινακίδι-
ου· ὅθεν ἐν τῇ γῇ ἐρευνήσαντες, ἅπαντες σπου-
δῇ ἀνεκάλυψαν, ὡς θησαυρὸν κρυπτόμενον
εἰκόνα τὴν σὴν πανάμωμε Δέσποινα· ταύτην

λαβόντες, εὐσεβοφρόνως, πόθῳ πάντες
τιμῶμεν.

Μετὰ τὸν Πολυέλαιον.

Τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν τὸ Κάθισμα.

Εἶτα Δόξα καὶ νῦν. τῆς Εὐρέσεως. ἤχος δ'.

Ἐπεφάνη σήμερον.

Εορτὴν χαρμόσυνον, ἡ νῆσος Τήνος, ἐορ-
τάζει σήμερον ἐν τῇ εὐρέσει τῆς σεπτῆς,
εἰκόνας σου Θεονύμφευτε, ἐγκρυπτομένης τῇ
γῇ ὡς θησαύρισμα.

Ἀφ' ἑκτῆς, τὸ Κοντάκιον. ἤχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ σταυρῷ ἐκουσίως.

Τῆς Θεοτόκου τῷ ναῷ νῦν προσδράμωμεν,
καὶ τὴν εἰκόνα τὴν αὐτῆς προσκυνή-
σωμεν, ἐκ κατωδύνου κράζοντες καρδίας
αὐτῇ· πάσης ἡμᾶς λύτρωσαι, ἐπηρείας καὶ
βλάβης, ὁρατῶν ἀπάντων τε, καὶ ἐχθρῶν ἀ-
οράτων· τῇ σῇ σκέπῃ πίστει ἐν θερμῇ, προσ-
πεφευγότας πανάμωμε Δέσποινα.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν πάνσεπτον εἰκόνα Μαρία τῆς Παρθέ-
νου, τό, χαῖρε ὑπὸ τοῦ Γαβριὴλ εὐαγγε-
λιζομένης, πρεσβῦτις εὐλαβῆς χρηματισθεῖσα,

διετάξατο πιστοῖς ἀναζητῆσαι, πολλοῖς ἔτεσιν
ἐν γῇ τεθαμμένην καὶ ναὸν περικαλῇ τῇ
Θεοτόκῳ ἀναγεῖραι· σπουδῇ δέ στίφη Τηνίων
τὴν γῆν ἀνορύξαντες, οὐκ ἐψεύσθησαν τῆς
ἐπαγγελίας· ἀλλ' ἔτυχον οὐ ἀνεζήτουν, θερμῶς
ἀναβοῶντες· σῶσον ἡμᾶς τοὺς πίστει προσ-
κυνοῦντάς σε πανάμωμε Δέσποινα.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ τριακοστῇ. Ἐορτάζομεν τὴν Εὐρεσιν
τῆς Ἀγίας καὶ θαυματουργοῦ Εἰκόνας τῆς Θεοτόκου,
ἡ ἐν τῇ νήσῳ Τήνῳ παραδόξως δι' ὀπτασίας ἀνεφάνη.

Στιχ. Ἐκ γῆς προφαίνει Θεοτόκου σεπτὴν εἰκόνα
Εὐαγγελίσασα Ἑλλάδος ἐλευθερίαν.
Τριακοστῇ εἰκὼν θεία ἀνεφάνη αὐτῇ
Λιδοῦσα πᾶσι τοῖς Ὀδοδόξοις χαρὰν καὶ σωτηρίαν.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν ἐν ἀγίοις Πατέρων ἡμῶν,
καὶ Οἰκουμενικῶν μεγάλων διδασκάλων καὶ Ἱεραρχῶν,
Βασιλείου τοῦ μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ
Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

Στιχ. Ὁμοῦ δίκαιον τρεῖς σέβειν ἑωσφόρους,
Φῶς τρισολαμπές πηγάσαντας ἐν Κόσμῳ
Κοινὸν τὸν ὕμνον προσφέρειν πάντας θέμις,
Τοῖς ἐκχέασι πᾶσι κοινήν τὴν χάριν.
Ἐὰρ Χελιδὼν οὐ καθίστησι μία.
Αἱ τρεῖς ἀηδόνες δὲ τῶν ψυχῶν ἕαρ.
Λάμπεν ἐν τριακοστῇ χρυσοτρισήλιος αἴγλη.

Τῆς Παναχαράντου σου Μητρός, καὶ τῶν τριῶν τούτων
Ἱεραρχῶν πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ πάντων
τῶν ἁγίων, ἡμᾶς ἐν ὁμονοίᾳ καὶ Εἰρηνικῇ καταστάσει
διαφύλαξον, καὶ τῆς οὐρανίας σου βασιλείας ἀξιώσον·
ὅτι εὐλογητός εἶ, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΑ

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Χορεύει καὶ ἀγάλλεται, Τηνίων δῆμος σήμερον, καὶ ἐν φαιδρᾷ πανηγύρει τὴν εὐρεσιν ἐορτάζει, εἰκόνοσ σῆς πανάμωμε, χαρᾶς φαινούσης σύμβολα, πᾶσι τοῖς κινδυνεύουσιν, ὑπὲρ πατρίδος πασχούσης καὶ Πίστεως Ὁρθοδόξου.

Εἶτα τῶν Ἱεραρχῶν.

Καὶ πάλιν τῆς Εὐρέσεως, τὸ παρόν

Ὁυρανὸν τοῖς ἄστροις.

Δῆμος Τηνίων σήμερον, ψυχαγωγεῖται πάναγνε, ἐν τῇ θείᾳ εὐρέσει, εἰκόνοσ σου τῆς ἁγίας. Διὸ καὶ πάντες κράζομεν, σῶσον ἡμᾶς, ὦ Παρθένε.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ Ἦχος α'.

Ἰστῶμεν στίχους στ'. (Ἐν δὲ τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Εὐρέσεως ψάλλομεν μόνον τὰ τῆς Εὐρέσεως εἰς τέσσαρα), τρία τῆς Εὐρέσεως, καὶ τρία τῶν Ἱεραρχῶν.

Δόξα. τῶν Ἱεραρχῶν. καὶ νῦν τῆς Εὐρέσεως.

Ἦχος δ'. *Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.*

Εν κυμβάλοις ἠχήσωμεν, ἐν ὥδαῖς ἀλλαλάζωμεν, τῇ εἰκόνι σήμερον τῆς Θεόπαιδος, καὶ γὰρ ἐκ γῆς πεφανέρωται, ἡμῖν ἀπαλλάτ-

τουσα, νοσημάτων καὶ παθῶν, χαλεπῶν τοὺς προστρέχοντας, μετὰ πίστεως, τῷ ναῷ τῆς ἀχράντου Θεοτόκου, καὶ πιστῶς αὐτῇ βοῶντας· σῶσον ἡμᾶς παναμώμητε.

Εἰς τὴν πόλιν συνέλθετε, Ἱερέων ὁ σύλλογος, τῶν Τηνίων, πίστει τὰς χεῖρας αἴροντες, καὶ τὴν ἄγνὴν Θεομήτορα, ἐν ὕμνοις γεραίροντες, ἀναδείξασαν ἡμῖν, τὴν εἰκόνα τὴν πάνσεπτον, αὐτῆς σήμερον, δι' ἧς πάντας ἐγείρει ἀνακράζειν, ὦ Παρθένε ἡμᾶς σῶζε, ἐκ πολέμιων κακώσεως.

Τὰς βουλὰς διασκέδασον, καὶ τὰ ἔργα ματαίωσον, τῶν ἐχθρῶν τῆς ποιμένης σου παναμώμητε, καὶ γὰρ λαὸς περιούσιος, ὑπάρχομεν Δέσποινα, τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ, καὶ αὐτῇ πεπιστεύκαμεν, καὶ ἐλπίζομεν, τῶν δεινῶν ἡμᾶς, πάντας ἀπαλλάξαι, τῶν παρόντων καὶ μελλόντων, τῇ σῇ πρεσβείᾳ πανύμνητε.

Δόξα τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν.

Καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Εὐφραίνου πόλις ἡ Τῆνος καὶ χόρευε, ἀγαλλομένη τῷ πνεύματι, ὅτι σοι δῶρον

πολύτιμον, ἢ εἰκὼν τῆς πανάγνου δεδώρηται.
Ὑψωσον τοίνυν φωνὴν τῇ Θεοτόκῳ ὕμνον
ἀναπέμπουσα, καὶ παρ' αὐτῆς αἰτουμένη τῶν
δεινῶν λύτρωσιν, βίον καθαρὸν, καὶ τὸ
θεῖον ἔλεος.

Εἰς τοὺς Μακαρισμούς, ἤχος πλ. δ'.

(Ὦδὴ Γ'.) *Σὺ εἰ τὸ στερέωμα.*

Εδειξας εἰκόνα σου, σεμνὴ κατ' ὄναρ πρεσ-
βυτίδι, ἦν οἱ πιστοὶ πάντα γενεαὶ εὐρόντες,
ὡς θησαύρισμα ἔχομεν.

Χαίροντες πανύμνητε, τὴν σὴν εἰκόνα σε-
βόμεθα, τῶν γὰρ πολλῶν, καὶ δεινῶν
κινδύνων, διὰ σοῦ ἐκλυτρούμεθα.

Μόνην σε κεκτήμεθα, καταφυγὴν πάντες
Δέσποινα, μετὰ Θεόν, ὅθεν σοι βοῶμεν
τῶν δεινῶν ἡμᾶς λύτρωσαι.

Δὸς ἡμῖν βοήθειαν, ταῖς ἰκεσίαις σου πά-
ναγενε τὰς προσβολὰς ἀποκρουομένη, τῶν
ἐχθρῶν ἡμῶν Ἀνασσα.

Καὶ τέσσαρα τῆς στ'. Ὦδὴς τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν.
Κοντάκιον, τῆς Εὐρέσεως (ἐν τῷ αὐτῷ νᾶφ). Κοινωνικόν,
Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.
Ἀλληλούϊα. (Εἰς ἤχον βαρὺν διὰ τὴν Ἑορτήν).

ΤΑΞΙΣ

ΓΙΝΟΜΕΝΗ Τῇ ΤΡΙΑΚΟΣΤῃ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ΕΝ Τῇ ΕΥΡΕΣΕΙ ΤΗΣ ΕΝ Τῇ ΝΗΣῳ ΤΗΝῳ

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ ΕΙΚΟΝΟΣ

ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ

Τῇ ΚΘ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἑσπέρας ἐν ὥρᾳ 2 1/2
μ. μ. ἀνάπτονται πᾶσαι αἱ πολυάριθμοι ἀργυραὶ
κανδηλαί, ἐν τῷ τῆς εὐρέσεως ἱερῷ νᾶφ, καὶ ἅ-
παντα τὰ κηροφῶτα. Εἶτα κρουσθέντων τῶν κω-
δῶνων τρεῖς, ἐν τῷ ἀνωγείῳ νᾶφ βάλλει εὐλογητόν
ὁ προεστώς, καὶ λέγεται ἡ Θ'. ὥρα. Τελειωθείσης
δὲ ταύτης, εἰσέρχονται οἱ ἱερεῖς, ὁ ἱεροδιάκονος, καὶ
μετ' αὐτῶν δεκατέσσαρες Κανονάρχοι εἰς τὸ ἱερὸν
βῆμα, καὶ οἱ μὲν ἐνδύονται τὰς ἱερατικὰς αὐτῶν
χρυσᾶς στολὰς, οἱ δὲ κανονάρχοι χρυσᾶ στιχάρια·
οὕτω δὲ ἐνδεδυμένοι, ἐξέρχονται τοῦ ἱεροῦ βήματος·
καὶ οἱ μὲν ἕξ κανονάρχοι λαμβάνουσι τὰ ἑξαπτέ-
ρυγα, καὶ ἀργυρᾶ φανάρια, καὶ εἰσέρχονται κατὰ
τάξιν εἰς τὸν Νάρθηκα· οἱ δὲ ἄλλοι ὀκτὼ κανονάρχοι,

κρατοῦσιν ἕκαστος ἀνὰ μίαν λαμπάδα ἀναμμένην, καὶ ἴστανται πλησίον τῶν ψαλτῶν· ἐκ δὲ τῶν ἱερέων δύο λαμβάνουσιν, (ἀφοῦ πρῶτον μετ' εὐλαβείας κατασπασθῶσι) τὴν ἁγίαν εἰκόνα. Πρὸ αὐτῶν δέ, ἴσταται ὁ Ἱεροδιάκονος, κρατῶν ἐκ μὲν τῆς δεξιᾶς χειρὸς θυματόν, ἐκ δὲ τῆς ἀριστερᾶς λαμπάδα ἀναμμένην, καὶ θυμιᾷ τὴν ἁγίαν εἰκόνα, μέχρις οὗ φθάσωσιν εἰς τὸν κάτω ἱερὸν ναόν, ἔνθα εὐρέθη. Οἱ δὲ ἐπίτροποι, ἴστανται ἀσκεπεῖς ἀνὰ δύο πλησίον τῆς ἱερᾶς ἁγίας εἰκόνης, κρατοῦντες ἕκαστος ἀνὰ μίαν τετράφωτον λαμπάδα· ταῦτὸ ποιοῦσι καὶ οἱ ψάλται προπορευόμενοι δέ, ψάλλουσιν μετ' εὐλαβείας καὶ κατανύξεως τὸ Ὑμνον ἐστὶ (*) ἐν ταύτῃ τῇ ὥρᾳ, κρούουσιν οἱ κώδωνες ὅλοι, μέχρις οὗ φθάσωσιν οἱ ἱερεῖς, καὶ λοιποὶ κάτω εἰς τὴν εὐρεσιν) καὶ ἐξερχόμενοι ἀπὸ τῆς μεσαίας πύλης τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, εἰσέρχονται διὰ τῆς ὥραιας κλίμακος πρὸς τὸν κάτω ἱερὸν ναὸν τῆς εὐρέσεως. Ἐκεῖ δὲ εἰσερχόμενοι καταθέτουν τὴν ἱερὰν ταύτην εἰκόνα ἐπὶ τοῦ προητοιμασμένου καὶ ἡὺπρεπισμένου εἰκονοστασίου, ἀσπαζόμενοι ταύτην, καθὼς καὶ οἱ ἐπίτροποι καὶ ψάλται, καὶ ἅπας ὁ λαὸς μετ' εὐλαβείας. Εἶτα βάλ-

*) Ἐν ταύτῃ τῇ ὥρᾳ ἡ χαρὰ ἐξαγγέλεται δι' εἴκοσι καὶ ἑνὸς πυροβολισμῶν.

λει εὐλογητὸν ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Βήματος, καὶ ἔξωθεν ἄρχεται ὁ προοιμακὸς, καὶ ἀρχίζει ἡ τάξις τοῦ ἐσπερινοῦ, μετὰ μέλους καὶ μεγάλης παρατάξεως, ὡς ἡ τάξις ἔμπροσθεν.

Τῇ δὲ 30 ἐσπέρας ἐν τῇ συνήθει ὥρᾳ τοῦ ἐσπερινοῦ, κρούει τὸν μέγαν κώδωνα μόνον ὁ κανδηλανάπτης, (ἀφοῦ πρῶτον, ἀνάψῃ πάλιν ὅλα τὰ ἐν τῷ τῆς εὐρέσεως ἱερῷ ναῷ φῶτα, ὡς χθὲς ὁμοίως καὶ τὰ συνήθη τοῦ ἁγίου ναοῦ) καὶ βάλλει εὐλογητόν, κάτω εἰς τὴν εὐρεσιν, καὶ ἄρχεται τῆς Θ' ὥρας. Τελειωθείσης δὲ αὐτῆς, εἰσέρχονται εἰς τοῖ-ερόν βῆμα, καὶ ἐνδύονται, Ἱερεῖς καὶ Ἱεροδιάκονοι, καὶ Κανονάρχοι τὰς χρυσὰς στολὰς, καὶ προπορευομένων τῶν ἐξαπτερίγων καὶ φαναρίων, καὶ κανοναρχῶν, ἀνέρχονται διὰ τῆς ὥραιας κλίμακος, ψάλλοντες τὸ, Ὑμνον τὰ χεῖλη, φέροντες τὴν ἱερὰν εἰκόνα οἱ δύο ἱερεῖς ἐπάνω εἰς τὸν ἱερὸν ναόν· (ἐν δὲ τὸ ἐπανέρχεσθαι πάλιν κρούονται ἅπαντες οἱ κώδωνες, καὶ κροτοῦσι τὰ πυροβόλα). Ἀφοῦ δὲ θέσωσιν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ εἰκονοστασίου, λέγει ὁ ἱερεὺς· ἔλεησον ἡμᾶς ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, κ. τ. λ. καὶ ψάλλουσιν οἱ ψάλται τό, Κύριε ἔλεησον. Εἶτα ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.— εἶτα ὑπὲρ τῶν ἐπιτρόπων καὶ συνδρομητῶν, εἶτα, ὑπὲρ τῶν εἰσερχομένων εἰς προσκύνησιν τῆς ἁγίας εἰκόνης, καὶ κτητόρων τοῦ Ἁγίου Ναοῦ. — Εἶτα

ὑπὲρ τοῦ διαφυλαχθῆναι, καὶ ἅμα τὴν ἐκφώνησιν.
Μετὰ δὲ τὴν ἐκφώνησιν ψάλλουσιν οἱ ψάλται τό,
Εὐαγγελίζου γῇ χαρὰν μεγάλην. Ὡς ἐμψύχω Θεοῦ
Κιβωτῷ. — ἡ τό, Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ
κεφάλαιον.

Τελειωθείσης δὲ ταύτης τῆς τάξεως, εἰσέρχονται
οἱ Ἱερεῖς εἰς τὸ Ἱερὸν Βῆμα, καὶ εἰς αὐτῶν βάλλει
εὐλογητὸν καὶ εὐθύς τὸν προοιμιακόν· καὶ γίνεται
ἡ τάξις τοῦ Ἑσπερινοῦ μὲ Εἵσοδον, διὰ τοῦ Ἱερο-
διακόνου, διὰ τὴν χαρὰν τῆς εὐρέσεως τῆς
ιεραῆς εἰκόνος.

